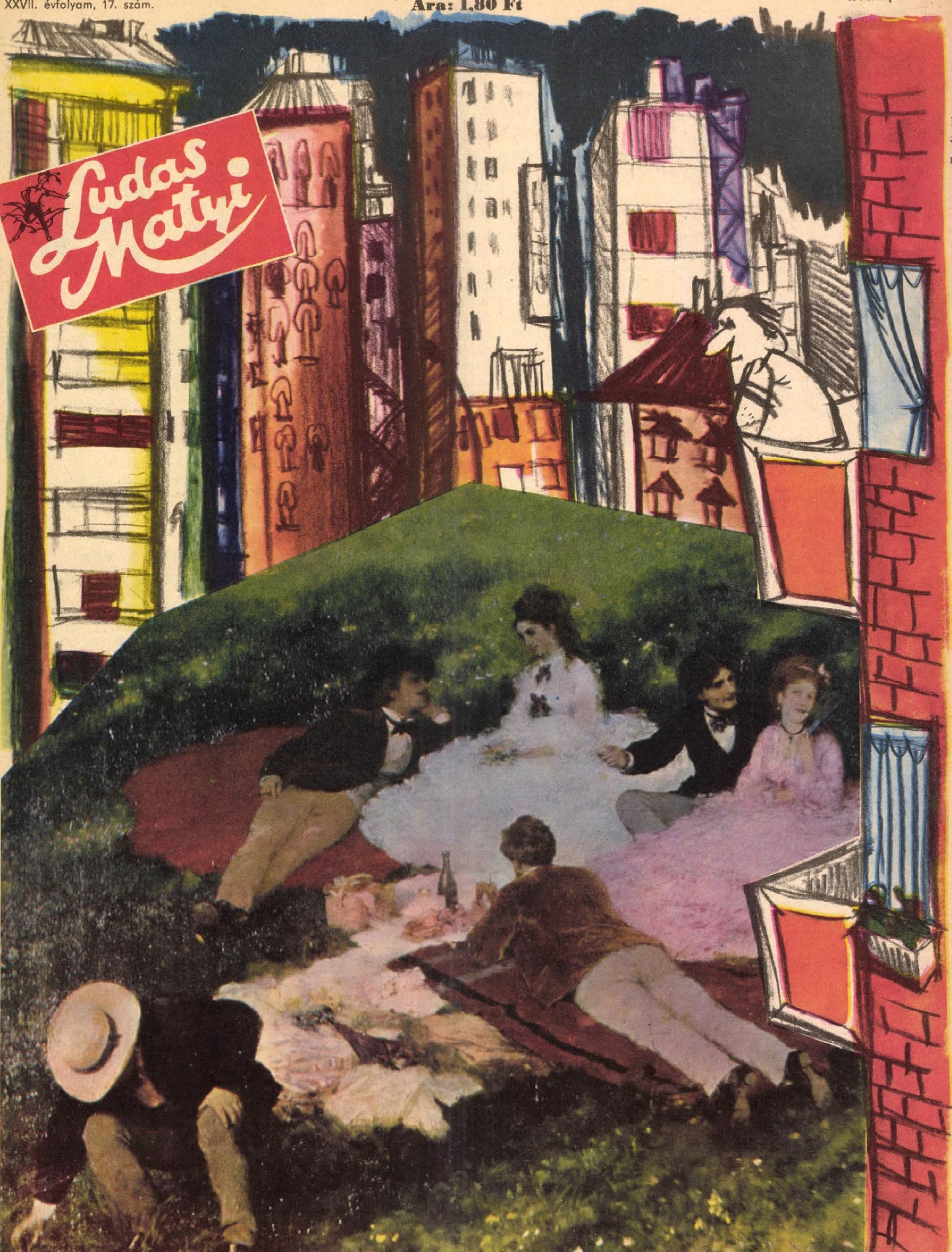
XXVII. évfolyam, 17. szám. Ára: 1.80 Ft 1971. április 29.

Bardt József rajza

(Reprodukció: Szinyei Merse Pál festményéről)

MAJÁLIS, 1971

KEDVES LUDAS!

MIRE JÓ EGY HATÁROZAT?

A Vigadó tér 3. számú ház utcai falába lefolyót építettek be néhány évvel ezelőtt. Hogy a cső hol megy végig, azt az utcáról is jól láthatják a járókelők, mert a fal átnedvesedett tőle és lerúgta magáról a vakolatot. Ám az átázás nyomai belülről még jobban meglátszanak, és azokban a lakásokban, ahol a lefolyó áthalad, hólyagos lett és lepergett a festés, átható dohos illat terjeng, és penész jelzi a málló falon a házkezelőség nemtörődömségének határtalanságát…

Ezt az áldatlan állapotot *haladéktalanul meg kell szüntetni!* Ez volt az V. kerületi tanács építési osztályának a határozott véleménye is. Ezt 1970. június 24-én írásos határozatba is foglalták, utasítva a kerületi Ingatlankezelő Vállalatot, hogy 15 napon belül cselekedjék, ha nem akarja, hogy ezerforintos személyi pénzbírságot zúdítsanak a felelős vezetők nyakába!

Igazán karakán egy határozat, s amúgy formára is nagyon rendes, mutatós. Van rajta minden, ami csak egy valamirevaló határozaton lenni szokott, van

iktatószáma (13774/1/70), van ügyintézője (Vizy L.), van aláírója, Simó Kálmánné főmérnök személyében. Van neki pecsétje is, egyszóval mindene — csak éppen foganatja nincs.

A kerületi Ingatlankezelő Vállalat vezetői nem ijedősek, a kilátásba helyezett bírságtól sem rémültek meg, minden úgy van ma is, mint volt tavaly júniusban, pedig a határozatban kiszabott 15 napos határidő hússzor is letelt már.

Az érintett lakók azóta is gyakran forgatják kezükben a határozatot, tűnődve, hogy mit kezdjenek vele? Akasszák talán a falra? Sajnos ahhoz nagyon kicsi, hogy az átázás nyomait el lehessen takarni vele, ahhoz legalább húsz-harminc ilyen határozat kellene, s még az sem lenne igazi megoldás, mert amilyen vékony papírra gépelik nálunk a határozatokat, egykettőre átnedvesednek azok is.

Voltaképp persze elegendő lenne ez az egyetlen kis határozatocska is, ha akadna valaki, aki érvényt is tudna szerezni neki.

(radványi)

KRIMI?

A Könyvvilág áprilisi száma egy Bajor Giziről írt könyvet mutat be a lap olvasóinak. Szó szerint idézi a mű egyik szakaszát: *„Bajor Gizi a rekamién fekszik. Két karja a mellén keresztbe rakva, ahogy férje a végső pillanatok után elrendezte. A villanyfőzőn két nyakatört injekciós fiola. Arrébb a szűkszavú búcsúlevél. A látszat kettős öngyilkosságra vall…”*

S a könyvet bemutató Cs. I. így folytatja: „Hát mi ez, ha nem krimi?! Simenon és Maigret felügyelő együtt nyalnák meg a tíz ujjukat örömükben, ha egyszer ilyen ügyet tálalna elébük az élet…"

A könyv szerzője mértéktartóan írja le azt a húsz évvel ezelőtti tragédiát, amely az egész ország művészetet szerető népét megrendítette. Mi szükség van ilyen ízléstelenül tálalni a Bajor Gizi-kötetet?

Papp Rezső
Vác

VILLAMOSJEGY, AKADÁLYOKKAL

A Ludas Matyiban kifogásolta az egyik olvasó, hogy miért nincs Budapesten éjjel is villamos- és autóbuszjegy-árusítás. A tisztelt olvasó tévedett,

mert Budapesten van egy hely, ahol éjjel is árusítanak: a Nyugati pályaudvaron. Ám lehet, hogy ott sem sokáig. Bár az állomásfőnök a legmesszebbmenőkig támogat bennünket, néhány kisebb vezető nem nézi jó szemmel, hogy mi húszan vasutasdolgozók, szabad időben jegyeket árulunk. Azzal a nevetséges állítással hozakodnak elő, hogy a pályaudvar főkijárati része azért szemetes, mert eldobált villamosjegyekkel van tele. Ezért a főkijáratnál levő elárusítóbódét a Westend-ház felőli oldalkijáróhoz akarják eldugni, márpedig ezen a kijáraton taxikhoz távoznak az utasok, és ezek nemigen vesznek BKV-jegyeket.

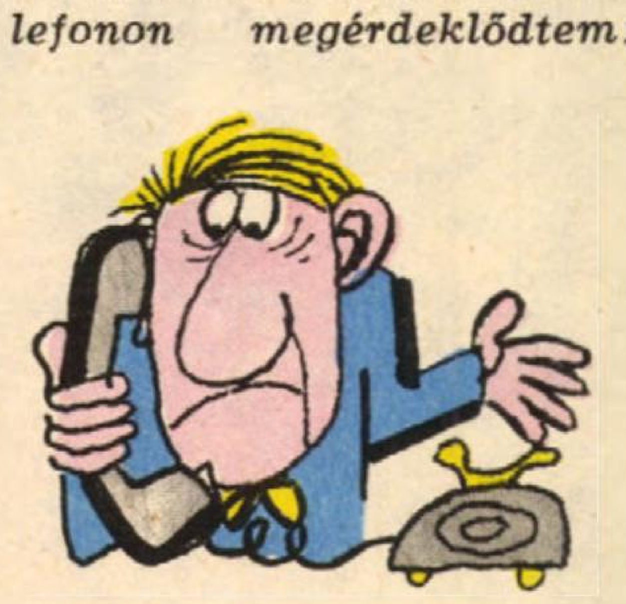
Igaz, hogy a főkijáratnál levő pavilon nem a legszerencsésebb helyen van, mivel a sorban állók gyakran eltorlaszolják a kijáratot. Lehetne jobb helyen is. Például a poggyászmegőrző automaták közé is be lehetne rakni. Persze az lenne a leghelyesebb, ha az egyik bódét a pályaudvar előtt (a Lenin körút felőli lépcsőfeljárónál) helyeznék el.

Szilágyi József
Bp. XII., Alkotás u. 31. II. 7.

TÖBBE KERÜL A LEVES…

Hosszabb ideje beteg vagyok, és Vecsésről járok kezelésre a pestlőrinci rendelőintézetbe. Az SZTK ilyen esetben hozzájárul az útiköltséghez. Régebben az volt a gyakorlat, hogy a ténylegesen felmerülő költségből a 3 forinton felüli összeget — a jegy ellenében — visszafizették. Nekem egy út, Vecsés és a Szarvas-csárda között, autóbusszal, oda-vissza 7 forint 60 fillérbe kerül. Tizenegy utazásom összegyűjtött jegyeit küldtem be egyszerre az SZTK-ba, arra számítván, hogy 50 forint körüli visszatérítést kapok.

Ehelyett 4 forint 40 fillér érkezett a címemre. Telefonon megérdeklődtem:

miért csak ennyi? Meglepő választ kaptam: csak a Béke térig felmerülő 5 forint 40 filléres költséget veszik figyelembe, abból is 5 forintot levonnak, így hát mindenkinek, aki Vecsésről Lőrincre kénytelen bejárni magát kezeltetni, utanként mindössze 40, azaz negyven fillért térít meg az SZTK.

Ha most figyelembe vesszük, hogy ez milyen nagy adminisztrációval jár a beteg, a körzeti orvos, a rendelőintézet, az SZTK és a posta részéről egyaránt, joggal elmondhatjuk, hogy többe kerül a leves, mint a hús!

Hamar Istvánné
Vecsés

EJ, MI A CSŐ…

Budán, a Gábor Áron és a Lóczy Lajos utca sarkán, három tizenöt méteres gázvezeték heverészik a déli verőn. Ezek a csövek igen régi ismerőseim, valósággal köszönőviszonyban vagyunk már, hiszen legalább másfél éve hevernek ott gazdátlanul. A Ludas olvasóinak sem teljesen ismeretlen az ügy: négy hónappal ezelőtt szóvá tettük, hogy jó lenne, ha a gazdája elszállítaná onnan a vezetékeket, elvégre az utca mégsem csőraktár.

Azóta mindössze annyi történt, hogy a II. kerületi tanács titkársága egy kurta levélben tudatta velünk: felkérték a Fővárosi Gázműveket, intézkedjék a csövek sorsa felől.

Hogy a Gázművek mennyire nem intézkedett, arról saját szemükkel is meggyőződhetnek azok, akik arra járnak. Három cső elszállíttatása olyan nagy feladat a Gázművek számára, hogy négy hónap nem volt elegendő hozzá. Négy év, reméljük, elegendő lesz.

(R)

PÚDER, KALAPÁCCSAL

Van egy Lady Camea elnevezésű púderom. A dobozban tükör is van, meg pamacs is, meg kőpúder is. Mindehhez a fenyüzeshez 45 forintért jutottam hozzá. Kedvtelve nézegettem, lám, tudunk mi kevés pénzért is mutatós, jó dolgokat csinálni.

Ennek megfelelő áhítattal vettem használatba a magyar illetőségű kis remeket, de a kőpúder — elnevezése jogosságát igazolva — sziklaszilárdan tartotta magát. Mondom magamban: több vitamint kellene fogyasztanom, mert így tavaszra már annyira elgyengülök, hogy egy púder kifog rajtam. Később ezért szemöldökcsipesszel csipegettem ki némi púdert, majd külön edényben, mozsártörővel megtörtem.

Időközben elromlott a doboz zárja, valami bütyök letört róla, azóta a fedele, amelyben a tükör tartózkodik, hanyag eleganciával lötyög rajta. A púder viszont meg sem moccan a rekeszében.

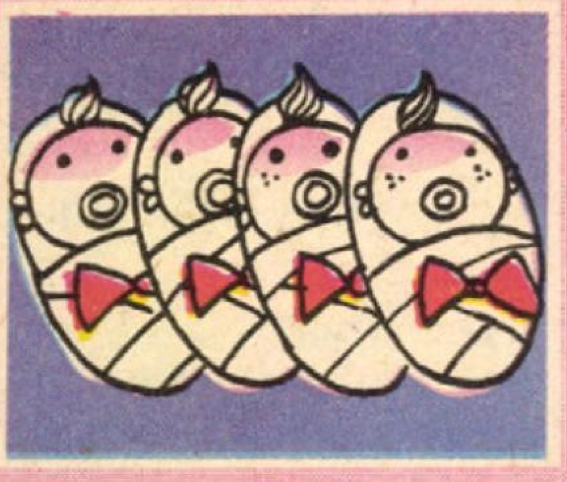
A doboz iránt a felsoroltak dacára sem érzek engesztelhetetlen gyűlöletet, mert a fityegő fedélben tiszteletre méltó akarattal tartja magát a tükör. Ez a tény azért lepett meg, mert sokéves tapasztalatom szerint ilyen szerkentyűkből először a tükör szokott kiesni.

Csak azért idegenkedem kissé a doboztól, mert mindig a saját elmúlásomra emlékeztet. Én már régen nem leszek, de valamelyik utódom még mindig csipegetni és törögetni fogja belőle a púdert, és haló poromban is meg lesz rólam a véleménye.

Bátorkodom javasolni, mellékeljenek a dobozhoz vésőt és kalapácsot, azzal talán ki lehet szedni belőle a beleszáradt púdert. És akkor úgy lehet majd reklámot csinálni a Lady Cameának: „Egyet fizet, hármat kap".

Deli Mária

HOL AZ EGYENJOGÚSÁG?

Az „International Herald Tribune”-ban olvassuk, hogy az olaszországi San Pietro d'Alige-ben lakó Dr. Angelo Zampolla költségére az egész faluban mindenki egész nap ingyen ihatott a helybeli italboltban. Az ok: négy lány után fiúgyermeke született a Zampolla házaspárnak.

Vajon ha négy fiú után egy leány született volna, akkor is leihatta volna magát mindenki a sárga földig a faluban?

Vannak még lemaradások az egyenjogúság terén.

NIXON ÉS A CSAPATKIVONÁSOK HATÁRIDEJE

Szür-Szabó József rajza

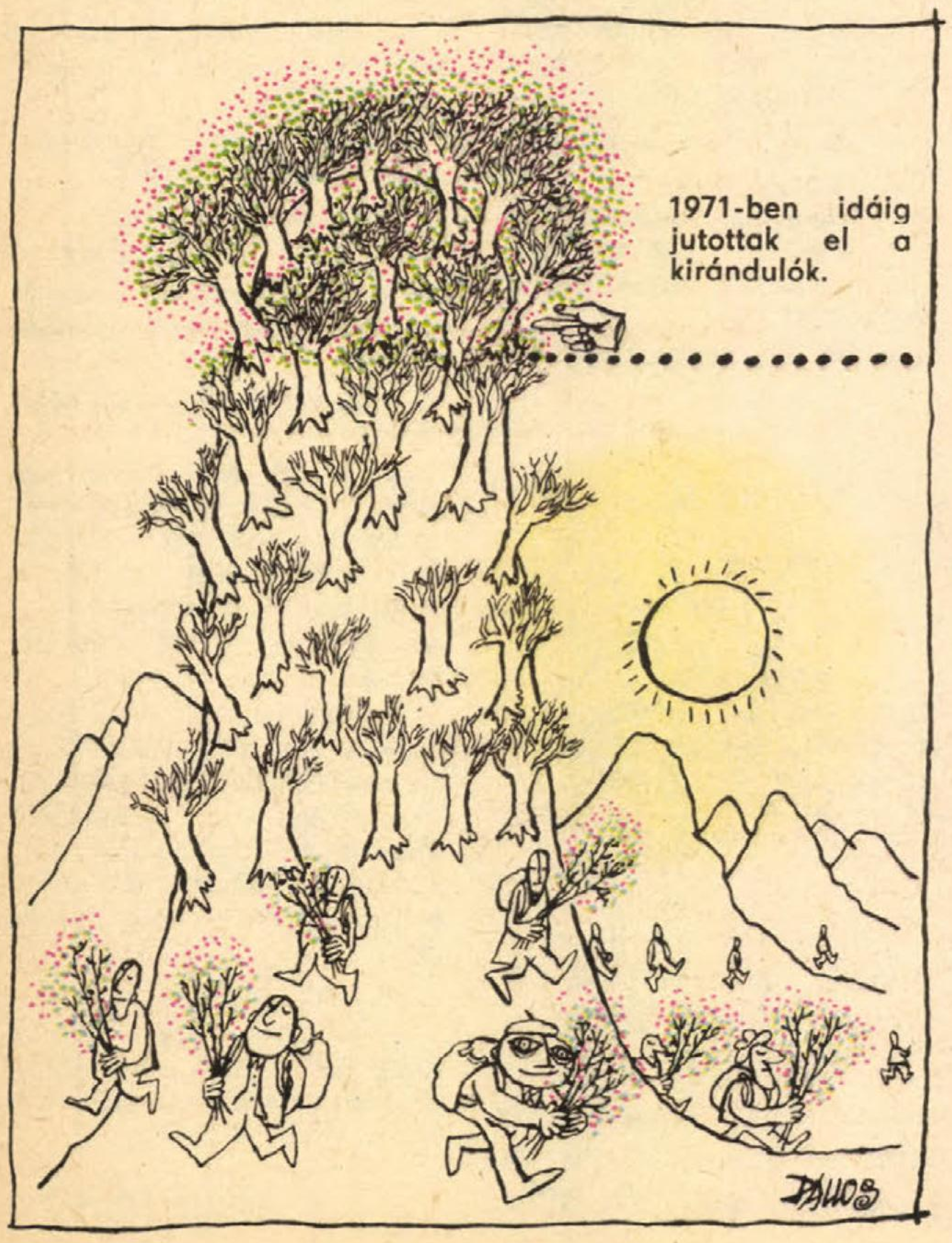
– Mit csináljak, ha egyszer nincs olyan naptár, amelyikben benne van a pontos idő!

HISZÉKENYSÉG

– Ne legyen Szent Péter a nevem, ha tíz napon belül nem szerzek maguknak egy Mercedest!

TERMÉSZETIMÁDÓK

1971-ben idáig jutottak el a kirándulók.

LÁTTÁK MÁR A PESTI SZÖRNYET?

A világsajtó évekig foglalkozott a yetivel, aki félig állat, félig ember, és időnként felbukkan a Himalája havas lejtőin. Komoly tudósok nyilatkoztak yeti-ügyben: egyesek azt mondták, hogy óriás medve lehetett az illető, mások azt bizonygatták, hogy a yeti igenis létezik. A skótoknak ott van a lochnessi szörnyük, aki a tó fenekén éldegél, mert utálja a kíváncsi turistákat, és nem szereti, ha fényképezik. Dél-Amerikában és Afrikában olykor-olykor feltűnik egy-egy négykézláb szaladgáló emberi lény, aki azért szaladgál négykézláb, mert az állatok között nőtt fel az őserdőben vagy a sivatagban.

Nekünk, magyaroknak, sajnos nincs se yetink, se állatok felnevelte emberünk, de még egy valamire való szörnyünk sincs. Pedig egy szörny bizonyára jól jönne az idegenforgalmunknak. Én mindjárt ajánlok is egyet: az én szörnyem Pesten él, körülbelül tíz méter magas, tetőtől talpig szőrös, és általában éjszaka kószál Budapest utcáin.

Ez a monstrum, ez a szörny, ideges természetű, és ha valami nem tetszik neki, nagyot dobbant a lábával. Bumm! És ha így csinál, bumm! ripityára törnek a földben levő csövek. Másnap aztán olvashatjuk az újságban, hogy itt és ott csőrepedés történt.

A hátamon végigfut a hideg, ha magam elé képzelem a pesti szörny óriási alakját. Kissé görnyedten jár, a füle hegyes, a fején pikkelyek, középen elválasztva, és ha dühös, vészjóslóan csattogtatja a fogát. A yeti hozzá képest herceg kis fiúcska.

Szörnyű alak ez a szörny, nem szeretnék találkozni vele. Nappal a Dunában úszkál, és csak késő éjjel jön ki a vízből, amikor már néptelenek az utcák. A lochnessi szörny sohasem jön ki a vízből, de a pesti szörny igen.

Tessék mondani, látták már a pesti szörnyet?

Aki találkozott vele — vagy a Majakovszkij utcában, vagy ahol nekik tetszik. A szörny útjai ugyanis kifürkészhetetlenek: egyszer itt van csőrepedés, máskor ott. Előre sohasem lehet tudni, hogy merre fog sétálni, magányosan, fogát csattogtatva, asztmás lihegéssel.

Látták már a pesti szörnyet?

Könnyen lehet, hogy már találkoztak vele, csak nem vették észre. S azért nem vették észre, mert nem hisznek a szörnyek létezésében, mert úgy tudják, hogy ezek a titokzatos, de különös lények csak fantasztikus elbeszélésekben léteznek. Lehet, hogy már találkoztak vele és közönyösen elmentek mellette, vagy a két lába között és...

mert ugye sohasem lehet tudni —, azonnal értesítse e sorok íróját. Én ugyanis korán fekvő ember vagyok, éjszaka nem nagyon strabancolok az utcán, tehát semmi reményem, hogy valaha is szembekerülhetek a csöveket törő szörnnyel. De önök esetleg összefuthatnak vele. Nagyon kérem, adják át neki az üdvözletemet, és csináljanak róla néhány fotót. De ne idegesítsék fel, mert akkor bumm! dobbant egyet a lábával, és törik a főnyomócső, hej de ripityára!

A tudósok majd elvitatkoznak arról, hogy létezik-e pesti szörny, s amíg ők vitáznak, addig turisták tízezrei állnak majd lesben éjszakánként a Körúton

Elnézést kérek, most abba kell hagynom az írást, mert olyan furcsa, döngő lépteket hallok...

Ki lehet az? A falak megremegnek, és potyog a vakolat.

A léptek egyre közelednek, és mintha valaki a fogát csattogtatná...

Uramisten! Kellett nekem kitalálnom egy szörnyet?

Mikes György

A VÁLASZTÓ IS FÉRFI

– Látja, nekünk is nőt kellett volna jelölnünk!

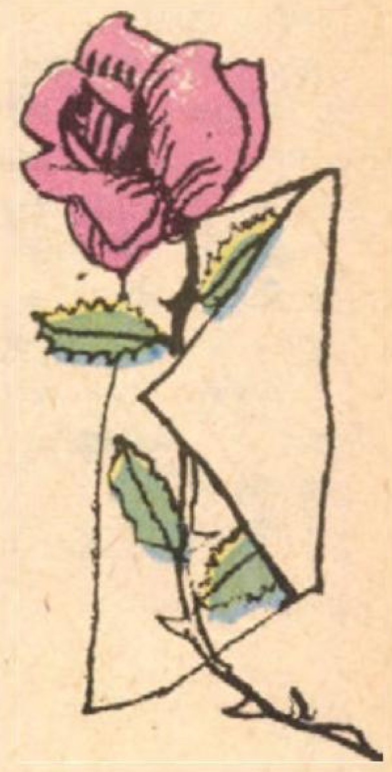
A 92. SZÜLETÉSNAPOMON

(1971. május 1.)

Levél! Mindössze csak: féloldal!
Mégis: remek! Mert szívvel írták,
Hűséges szívvel, arany tollal.

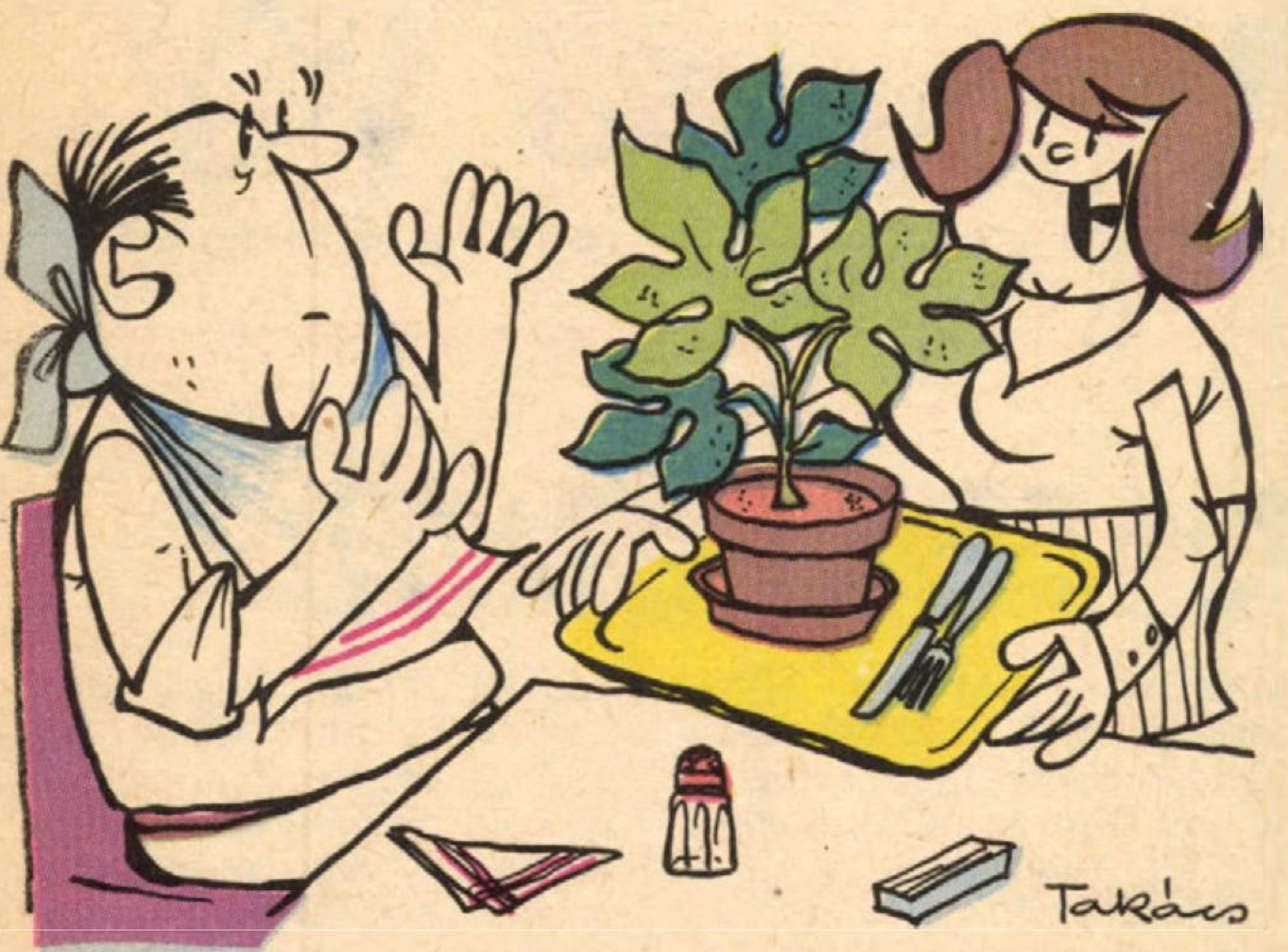
Virág! Kertünkből első rózsa!
Kinyílt a mai napra szépen –
Hazahozta jó feleségem.

Levél! És mellette a rózsa!
Szívemben van még rím, dal, ötlet –
– Mondd, vén poéta:
„Mit akarsz még többet?"

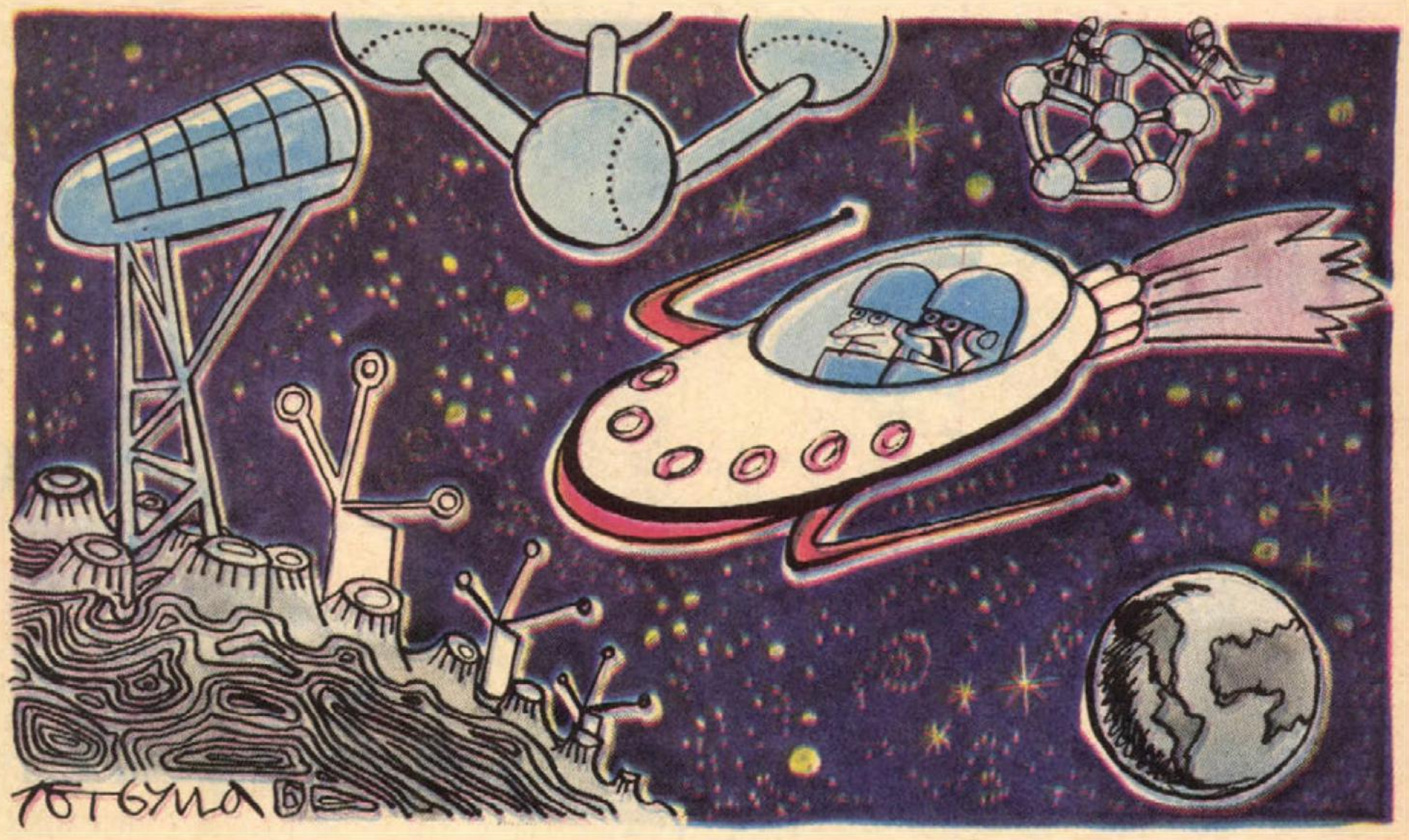
Farkas Imre

VITAMINHIÁNY

– Fiacskám, te mondtad, hogy valami zöldet szeretnél ebédre!

A VILÁGŰR MEGHÓDÍTÁSA

– A fiatalok majd mindent készen kapnak!

a KOPLALÓMŰVÉSZ

Nincs valami jó színben, kartársam.

— Mondhatná azt is, hogy csupa csont és bőr vagyok. Láthatja, lötyög rajtam a ruha.

— Talán valami betegség gyötri?

— Olyan egészséges vagyak, mint a makk. Csak éppen tíz kilót fogytam.

— Nyilván volt orvosnál, kivizsgáláson?

— Mondom, hogy kutya bajom! Miért mennék én orvoshoz?

— Na hallja, ha valakinek ennyire leromlott a kondíciója!

— Hogyne romlott volna le! A feleségem megszüntette a vacsorákat.

— Bizonyára fél, hogy elhízik.

— A csudákat! Sose voltam hajlamos a hízásra. Takarékoskodik, spórol, a fogához veri a garast.

— Önnek magas fizetése van. Abból igazán lehetne jól táplálkozni, és takarékoskodni is.

— Lehetne. De a feleségem azt mondja, hogy az ember a gyomrán spórolhat a legtöbbet, hogy nem kell mindent megzabálni. Akár hiszi, akár nem, éhezem!

— Inkább azt hiszem, hogy ön túloz! Valamit mégiscsak eszik esténként.

— Iszom. Egy csésze csipkebogyóteát.

— Miért pont csipkebogyót?

— Mert az olcsóbb, mint a ceyloni.

— Csak nem azt akarja mondani, hogy minden este csipkebogyóteát vacsorázik?

— Azt nem is mondhatom. Megtörtént, hogy nem volt otthon csipkebogyó. Elmaradt a vacsora.

— Bizonyára bőséges ebédet esznek?

— Üzemi kosztom élünk. Én öt forintért ebédelek, a feleségem négyért. Szerinte ebben benne van az előírt kalória. Képzelheti, menynyire várom a delet, éhgyomorra ebédelek.

- Reggeli?

— Az nálunk nincs. Két darab háztartási kekszet csomagol be a feleségem. ha netán megéheznénk.

— Fekete?

— Napi egy szimpla.

— De a vasárnapi ebédjük bizonyára bőséges?

— Arra nem panaszkodhatom. Nem vezetünk háztartást. Tizenkét forintos menüt eszünk egy budai gebinesnél.

— Tészta, gyümölcs?

— Ne röhögtessen. Mondtam már, hogy a feleségem szigorúan takarékoskodik.

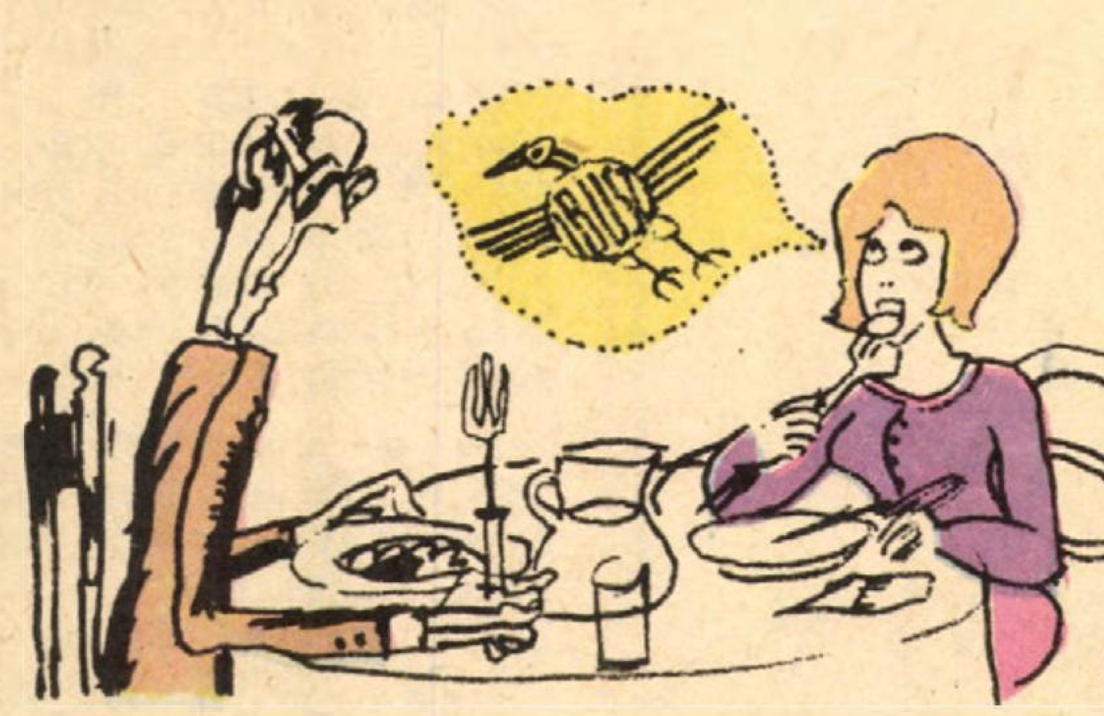
— Ön pedig tönkremegy. Értesse meg vele: mind a ketten jól keresnek. Így nem lehet élni!

— Ő azt mondja, lehet. Legfeljebb egy kicsit lefogyunk... Abba pedig nem lehet belepusztulni.

— És ön nem lázad fel?

— Dehogynem! Már az első hónapban fellázadtam. A feleségem azt mondta, fegyelmezzem magam, egy évig kibírom.

— És ha szabad érdeklődnöm, mennyi idő telt már el az esztendőből?

— Hat hónap.

— Ezalatt lefogyott tíz kilót. Még egy fél év, és lefogy további tíz kilót. Hát élet ez? És a felesége hogy bírja?

— Meg se látszik rajta. Vidám, elégedett, mindig jókedvű. Remek asszony.

— Szerintem zugevő. De árulja el végre, mire spórol? Autóra?

— Az van. Háromévi koplalásomba került.

— Telekre?

— Az is van, a Balaton partján. Ahhoz keveset kellett koplalnom. Régen vettük.

— Most építenek rá nyaralót?

— Téved. Már az is készen van. Nem nagy, egyszoba-összkomfort. Négyévi koplalásom ment rá. Higgye el, felléphetnék a varietében mint koplalóművész.

— Hát ha egyszer mindenük van már, minek ez az eszeveszett spórolás?

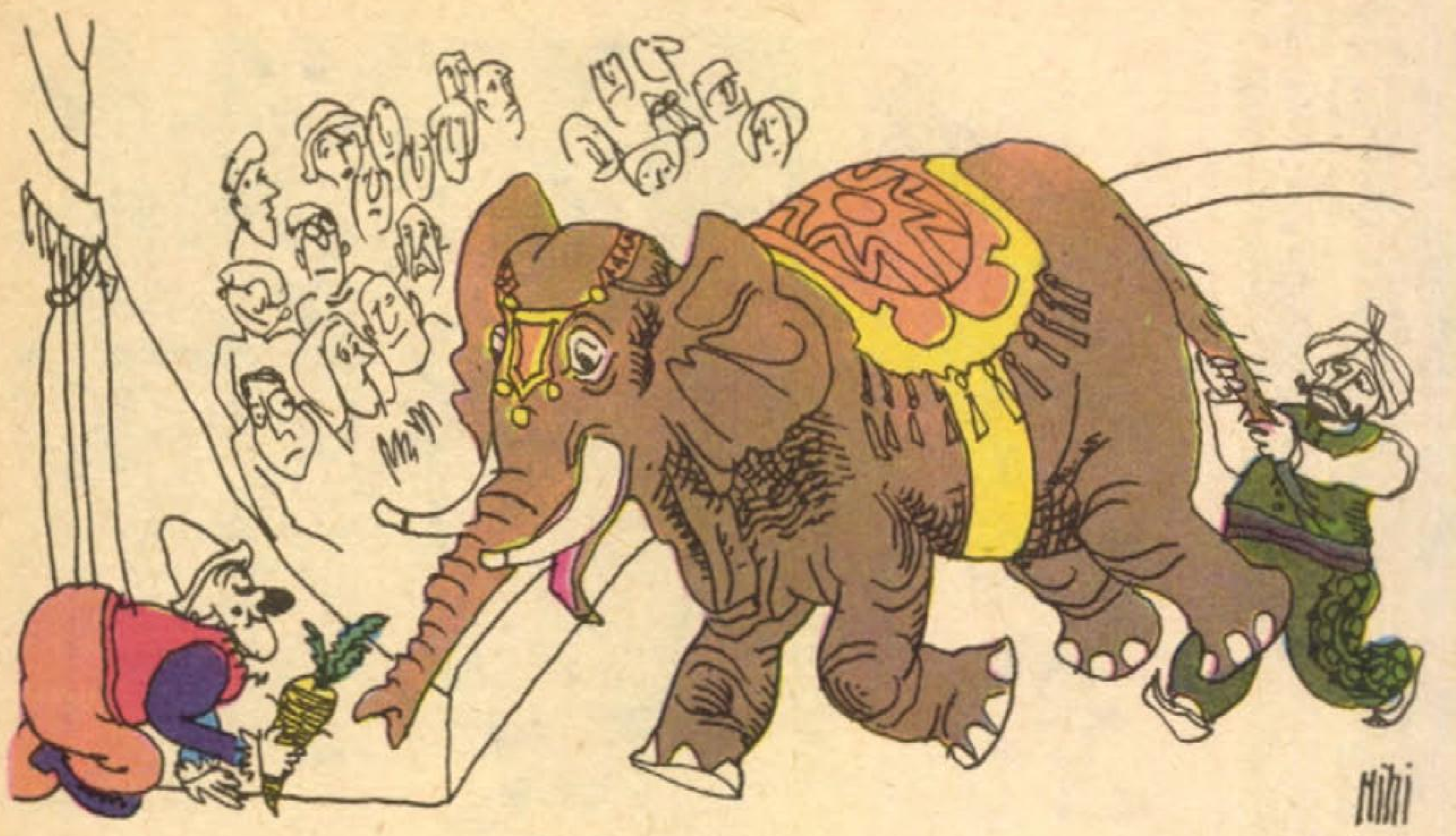
— Hogy a feleségem négyhetes turistautat tehessen Japánban. Ez most a nagy divat, hála istennek.

— Még örül is?

— Hogyne örülnék! A négy hét alatt teleeszem magam. Legalább tíz kilót vissza kell híznom...

Földes György

MUNKAERŐCSÁBÍTÁS

KÖTÉLPÁLYA

TÁMASZPONT INDOKINÁBAN

(Barát József rajza)

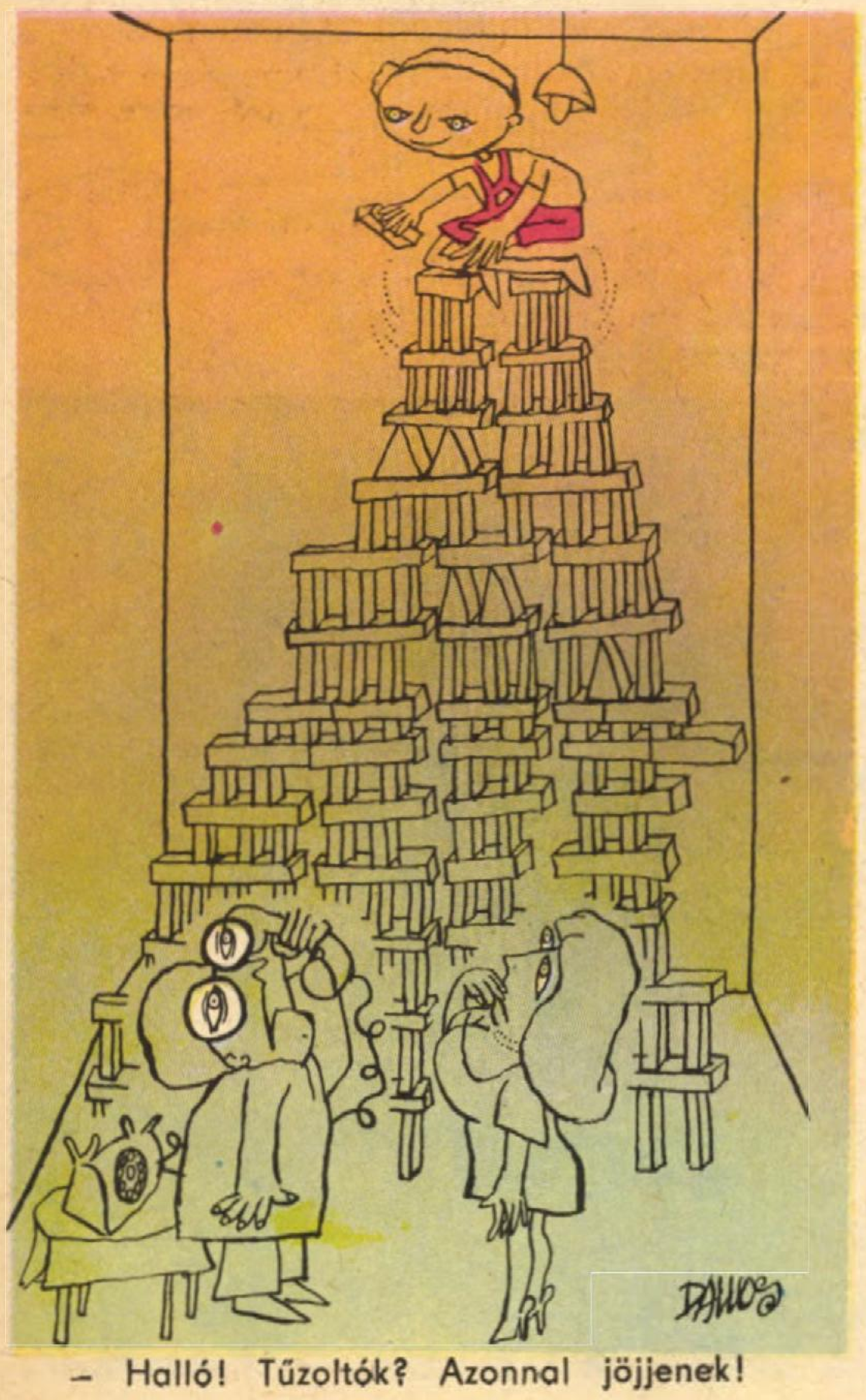
– Csak azt tudnám, hogy én vagyok-e a hátvéd vagy te?

A JÓ KISLÁNY BÜNTETÉSE

A melbourne-i Anna Stephenson egy táncmulatságról sietett haza motorkerékpárján. Azért sietett, nehogy szülei aggódjanak miatta. És mi volt ennek a jó kislánynak a jutalma példás magatartásáért? Gyorshajtás miatt megbüntették, pedig alig hajtott többel, mint 100 kilométeres óránkénti sebességgel. Azt sem vették figyelembe, hogy Miss Stephenson eloltott lámpával robogott, mert nem akarta felizgatni a gyorshajtásra érzékeny rendőröket.

Érdemes jónak lenni?

JÁTSZIK A GYEREK

– Halló! Tűzoltók? Azonnal jöjjenek!

Előzetes

Sölétormos Dezső a tükör előtt állt és bamba képeket vágott.

— Na? — fordult felém. — Milyen?

— Blőd — mondtam, mert mániám az igazmondás.

— Ó — mondta. — Azt hittem, megvető. Ugyanis a táncdalfesztiválra készülök. Most próbálom kialakítani a megfelelő magatartást ez ellen az újabb lélekmérgezés ellen. Nem tudom, hajlandó lennél-e megtanítani arra, hogy miként fütyül az ember felháborodottan a két ujja között, gőzmozdony módjára.

Szégyenkezve ismertem be, hogy gyerekszobám gőzmozdonyimitációk terén bizony elmaradt a követelményektől.

Csengettek. A boyszolgálat jött, két zsák postai levelezőlapot hozott felbélyegezve.

— Sölétormos — képedtem el —, hiszen te szavazni akarsz.

— Ellenkezőleg — mondta. — Éppen azért igyekszem a piacon levő összes levlapot felvásárolni, hogy másokat is elriántorítsak ettől a tébolytól.

Tárcsázott, a távírdát hívta.

— Az NDK-ba szeretnék telegrafálni — szólt a kagylóba. — Írja, kérem. „Geofizikai Intézet, Lipcse. Kérem, készüljenek fel arra, hogy készülékeik augusztus 20-án este minden bizonnyal heves földlökéseket jeleznek a Tamás-templom körzetében. Hochachtungsvoll, Sölétormos."

— Megőrültél — ordítottam.

— Honnét veszed, hogy augusztus 20-án földrengés lesz Lipcsében?

— Akkor rendezik a táncdalfesztivál döntőjét az Erkel Színházban.

— Na és?

— Fix, hogy Johann Sebastian Bach megfordul a sírjában.

Létrát hozott, felkúszott, kezdte kicsavargatni a csillár égőit.

— Már feladtam a rendelést a gyertyaiparnak — informált felülről. — A nyár folyamán piláccsal világítunk.

Éreztem, hogy gyengülök.

— Hát ez meg mitül jó?

— Hogy a családom valamelyik tagjának eszébe ne

jusson a villany felgyújtásával hitet tenni egyik vagy másik énekes mellett.

Körülnézett, mit tehetne még sebtiben.

— A dalosfüzeteket már nyomják — mondta csüggedten. — Ezen nem segíthetek. Úristen, azok a szövegek. Ízlésrontás, kispolgári falvédőirodalom. Holdvilág, tengerpart, bástyasétány, fehérebb az orgonánál, rémes...

— Sölétormos — nyüszítettem. — A formaldehid polimerizációjáról nem írhatnak slágerszövegeket.

— ... és hogy egy fiú meg egy lány...

— Miért? Írnák azt, hogy egy fiú meg egy fiú?

— Istenkém — tűnődött el —, ha egyes nyugati ízlésáramlatokra gondolok... Nos, mindegy. Elég az hozzá, hogy a mi időnkben a slágerszöveg is magvas eszmei mondanivalót hordozott, amely természetes módon ömlött a költői formák valamelyikébe, és minden sora kinyilatkoztatásként hatott. Hogy azt mondja...

Átment a hálóba, és közben recsegő baritonján danolni kezdett:

— Tááá-rááá-rááá bumsztié
Tárárá bumsztié
Tárárá bumsztié
Tárárá bumsz-ti-éééé...

Visszajött, és én hátra tántorodtam. Nagyvirágos selyemlifityánkát viselt, bidresbodros csipkeinggel. A nyakában akkora medália lógott, mint egy pótkerék.

— Sölétormos — kiáltottam —, olyan vagy, mint egy odaliszk a korhadó muzulmanizmus végnapjaiból.

— A táncdalfesztivál résztvevői is ilyet viselnek majd — mondta. — Csak be akarom bizonyítani a világnak, hogy milyen randa.

— Sölétormos — suttogtam teljesen megtörve. — Hát ha ennyire utálod, miért nem kapcsolod ki a készüléket?

Lázas szemmel meredt rám.

— Elment az eszed — mondta. — Végre egy jó műsor a tévében...

Peterdi Pál

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

Darvas Iván önkarikatúrája

Furcsa világ a színház... Nem a valódi hat igazinak a színpadon, hanem a hamis, a kellék, az álca. A Margitszigeti Szabadtéri Színpadon mindig a valódi fák hatnak zavaróan, nem a festett díszletek. Nem illúziórontó, ha egy fiatal színész, aki öregembert játszik, álszakállt ragaszt és ráncokat fest az arcára (ha jól csinálja!), de hamisnak tűnik, ha gyermekszerepben valódi gyerek jön be a színpadra.

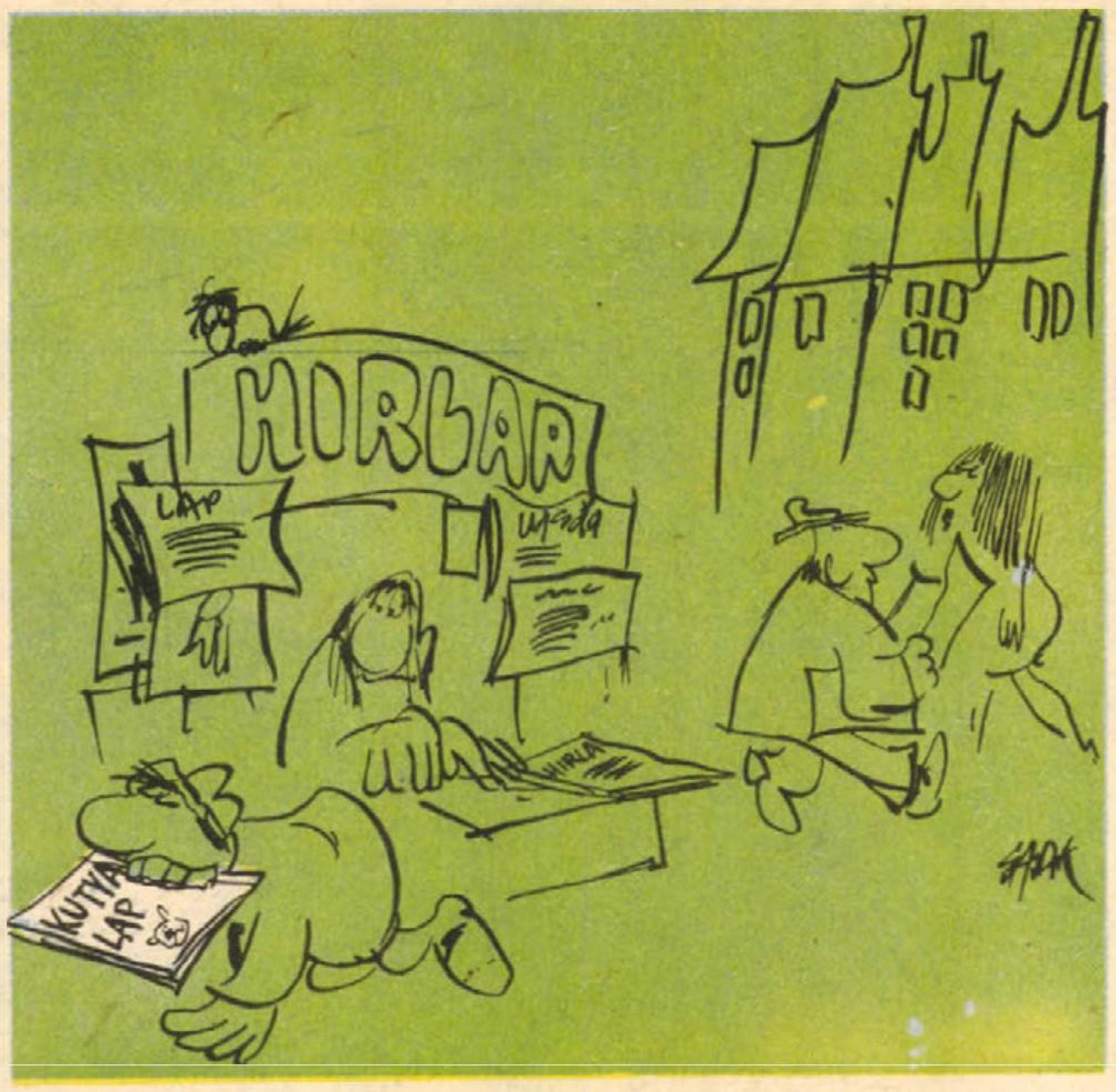
Emlékszem. évekkel ezelőtt a Vígszínházban Tennessee Williams „Macska a forró tetőn" címu drámájat játszottuk. Én egy olyan amerikai fiatalembert alakítottam a darabban, aki (a szerep szerint) eltörte a lábát, tehát mind a három felvonást begipszelt bal lábbal játszottam végig. Nem is volt semmi különösebb baj, siker is volt, mindnyájan nagyon szerettük ezt a produkciót. Egészen addig, míg a harmincadik előadás táján, egy délelőtti próbán, ugrás közben el nem törtem a lábamat. Történetesen a jobb lábamat. Nagy zűrzavar, mentők, sportkórház, röntgen és végül gipsz. Két nap múlva pedig járógipsz. Egyéb szerepeimben beugrásokkal oldották meg a színház problémáját, a „Macskával" viszont önként adódott a megoldás: ha úgy is törött lábú ez az amerikai fiatalember, miért is ne játszhatnám tovább — valódi gipszben.

Tartottunk egy mozgáspróbát, úgy tűnt, minden rendben van; újra felléptem. Midőn negyedszer vagy ötödször játszottam valóban törött lábbal, valódi gipszben, levelet kaptam az egyik nézőtől: „Kedves művész úr, láttam a »Macskában«, minden nagyon szép volt, tetszett az előadás, de engedje meg, hogy felhívjam a figyelmét egy nagy hibára. Egy törött lábú ember sohasem jár úgy gipszben — ahogyan ön a színpadon, hiszen fáj a lába, ezért vigyáz rá, testsúlyát nem arra a lábára helyezi, amelyik sérült. Higgye el, értek ezekhez a dolgokhoz, ápolónő vagyok egy kórházban..." Ha tudta volna a levélíró, hogy nekem akkor mennyire fájt a lábam, és mennyire vigyáztam, hogy ne a sérült lábamra kerüljön a testsúlyom... De hát ilyen a színház...

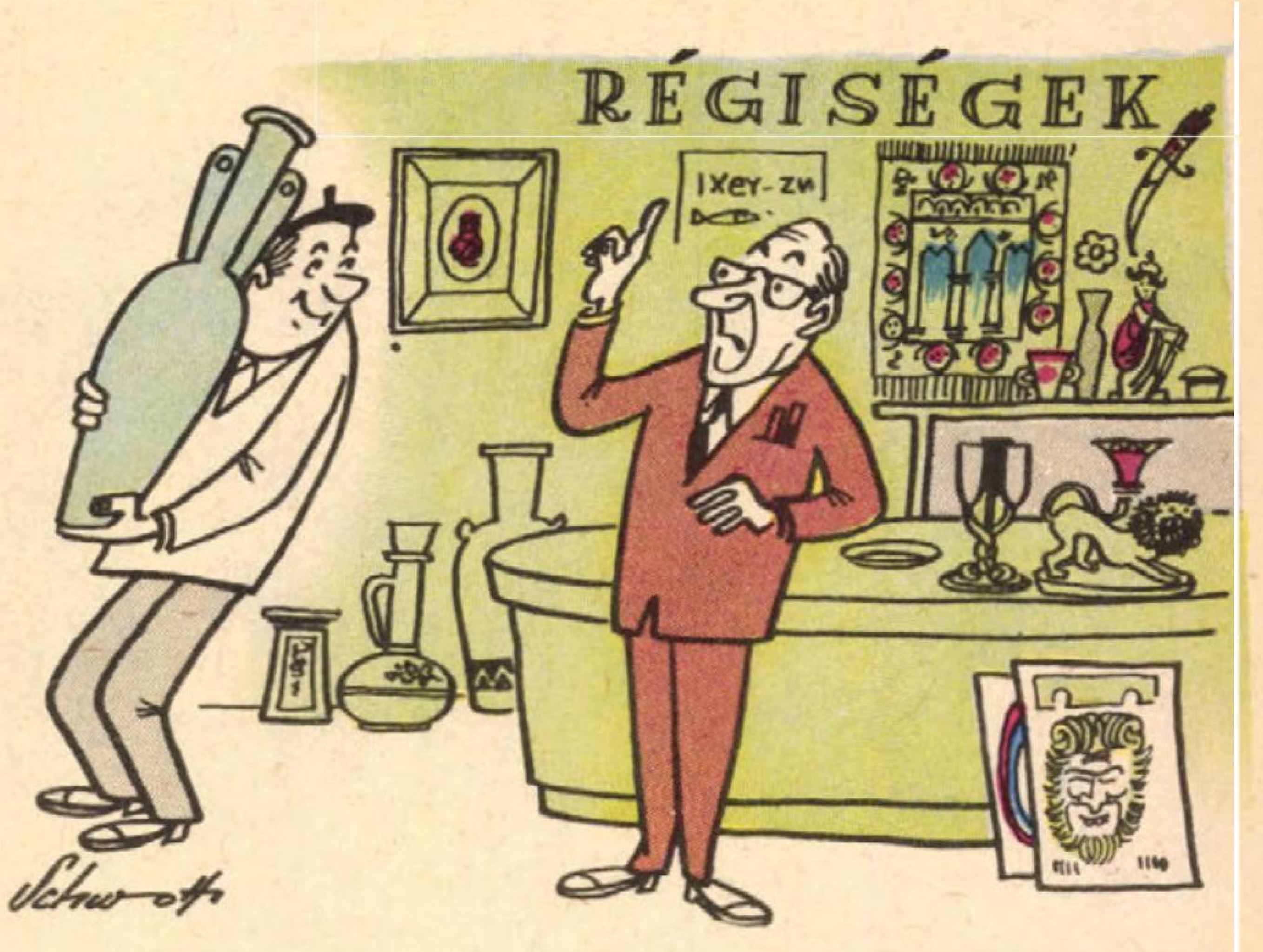
Furcsa világ a színház...

Darvas Iván

LELKES ELŐFIZETŐ

ÚJ ALKALMAZOTT

– Óvatosan vigye azt a vázát, mert kétezer éves!
– Ne féltse, főnök, úgy vigyázok rá, mintha új lenne!

KISEGÍTŐ NYUGDÍJAS

– Az öreg havi 500-ért mindent megcsinál helyettünk.

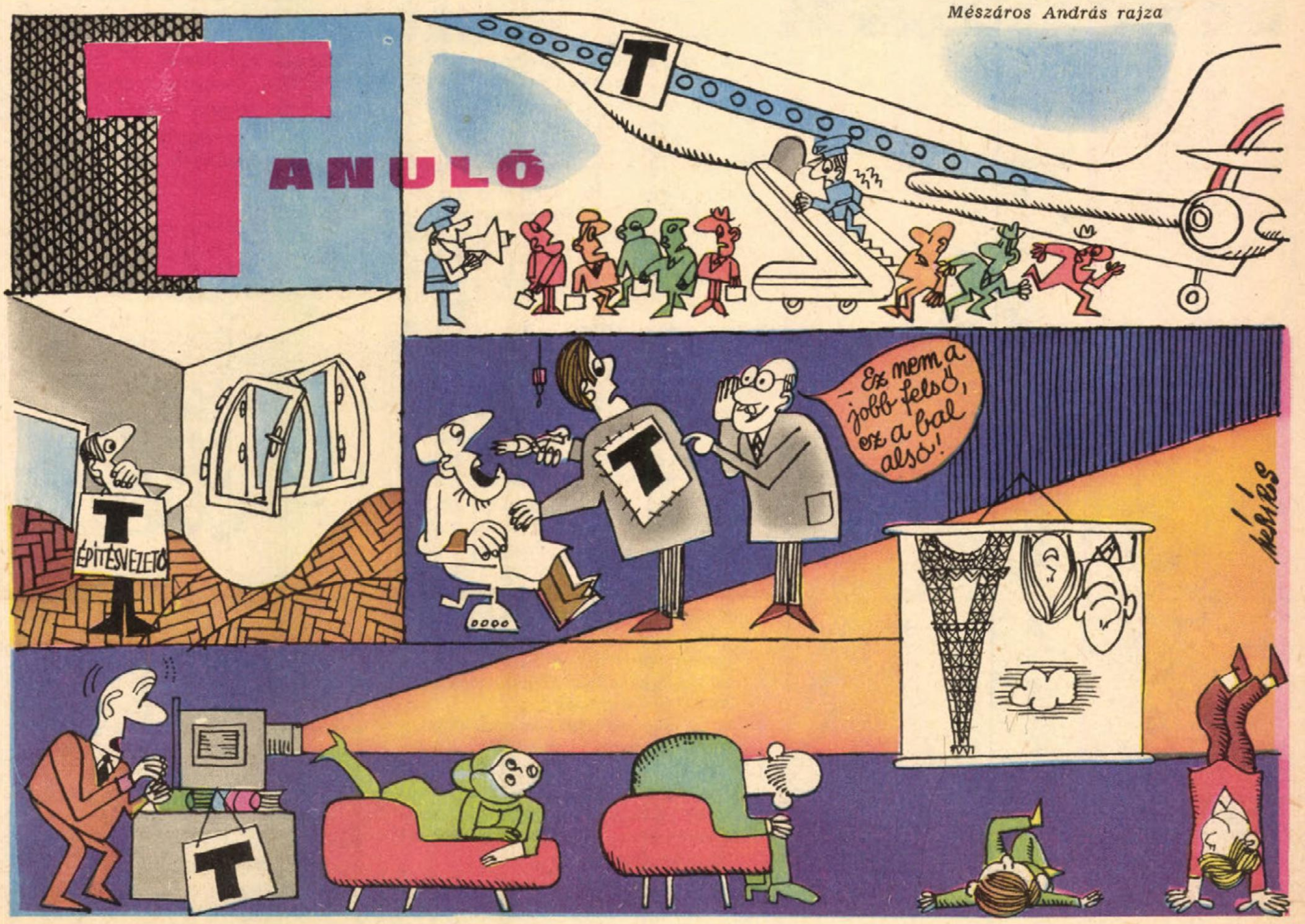
PELÉ, A RABSZOLGA

Pelé, a labdarúgás koronázatlan királya filmszerepet vállalt. São Paulóban forgatnak egy filmet „A menet" címmel, s a film meséje a rabszolgaság eltörléséről szól. Pelé egy rabszolgát játszik, aki végül is kivívta szabadságát. Megkérdezték Pelétől, hogy ő, akit az egész világon körülrajonganak, a világ egyik leghíresebb embere, az Év Sportembere, akinek lába nyomát is megcsókolják hódolói – hogyan tudja beleélni magát egy rabszolga lelki világába.

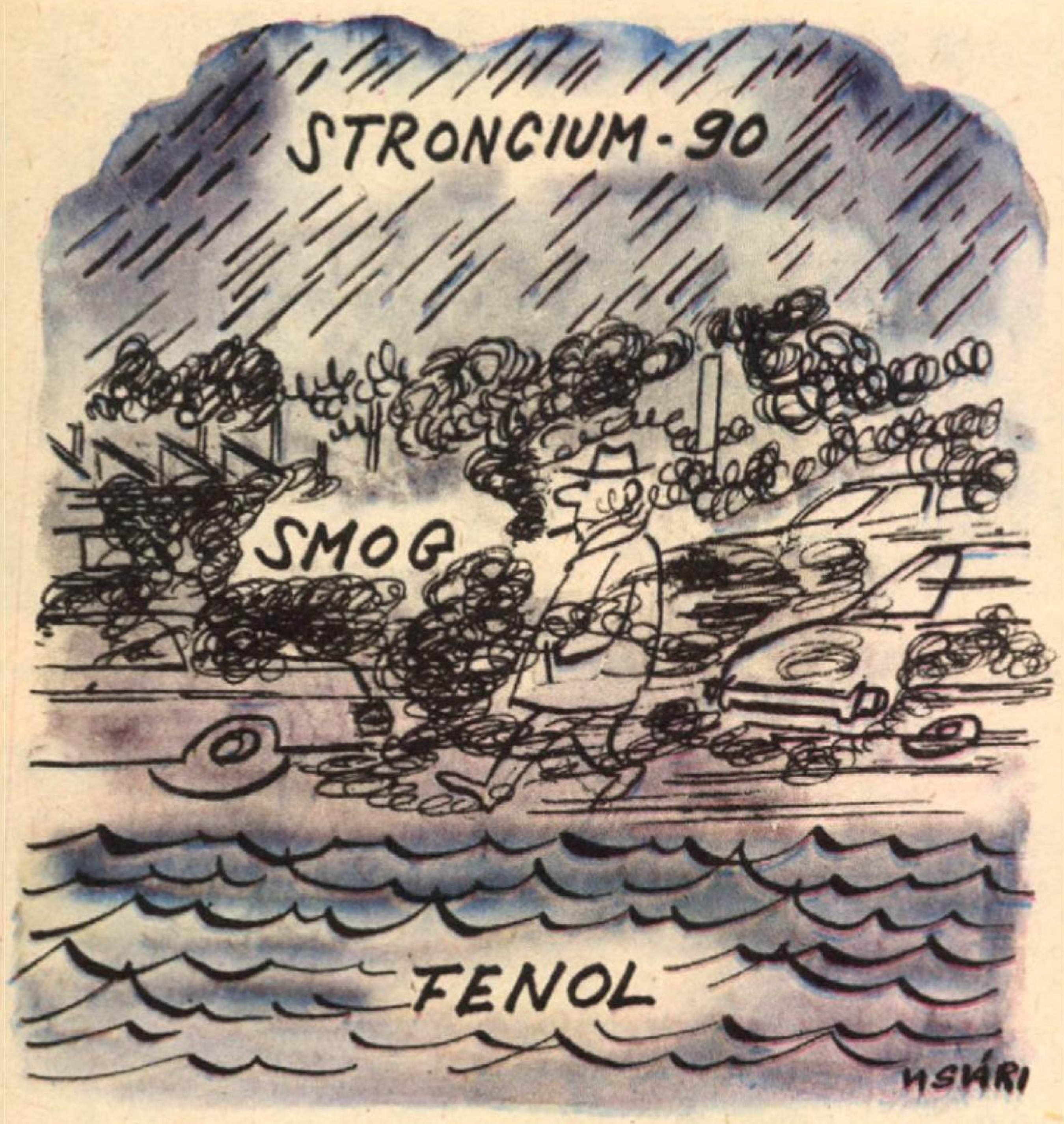
– Nem ingyen! – válaszolta röviden őfelsége.

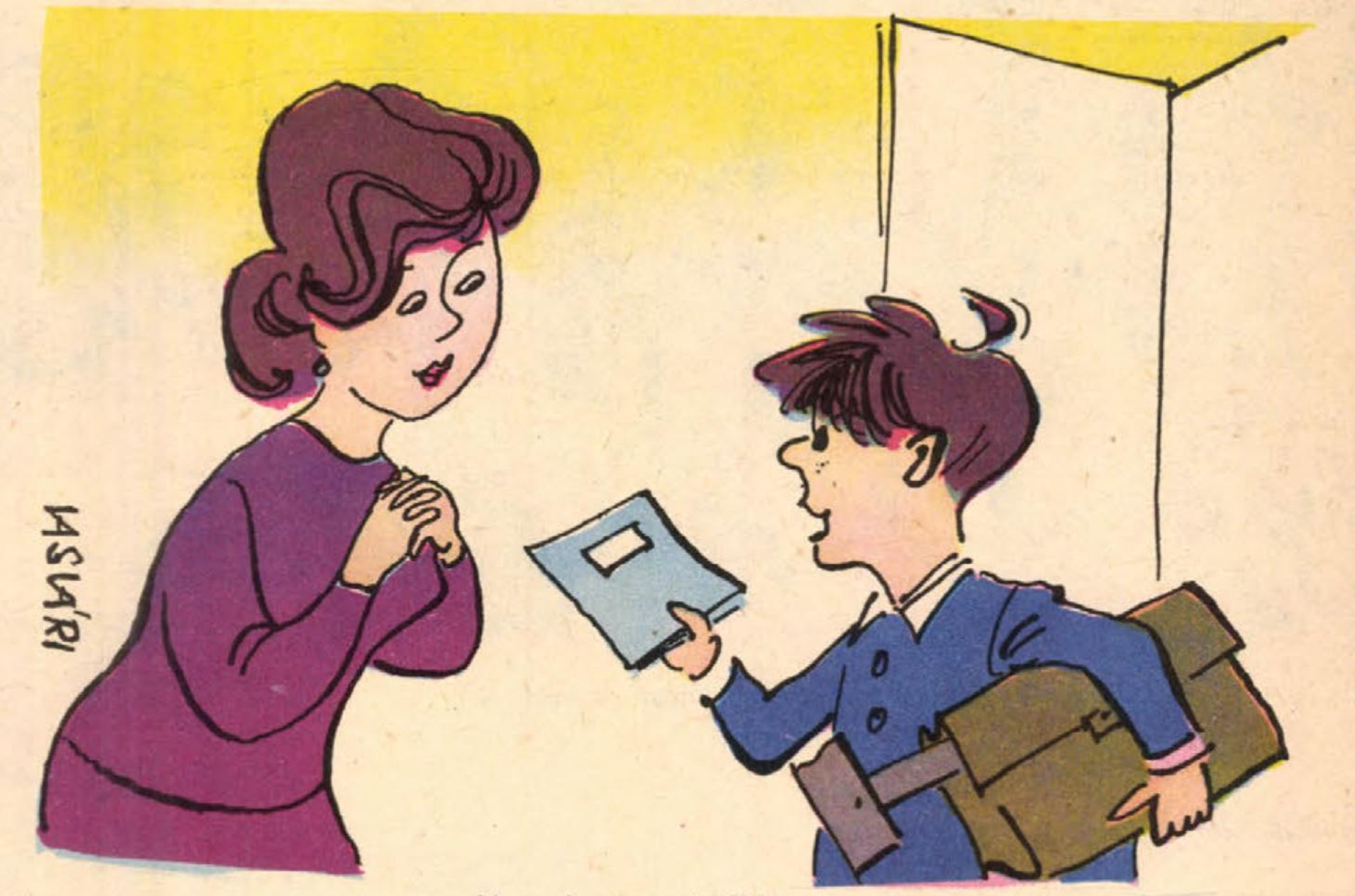
Mészáros András rajza

A TERMÉSZET LEIGÁZÁSA

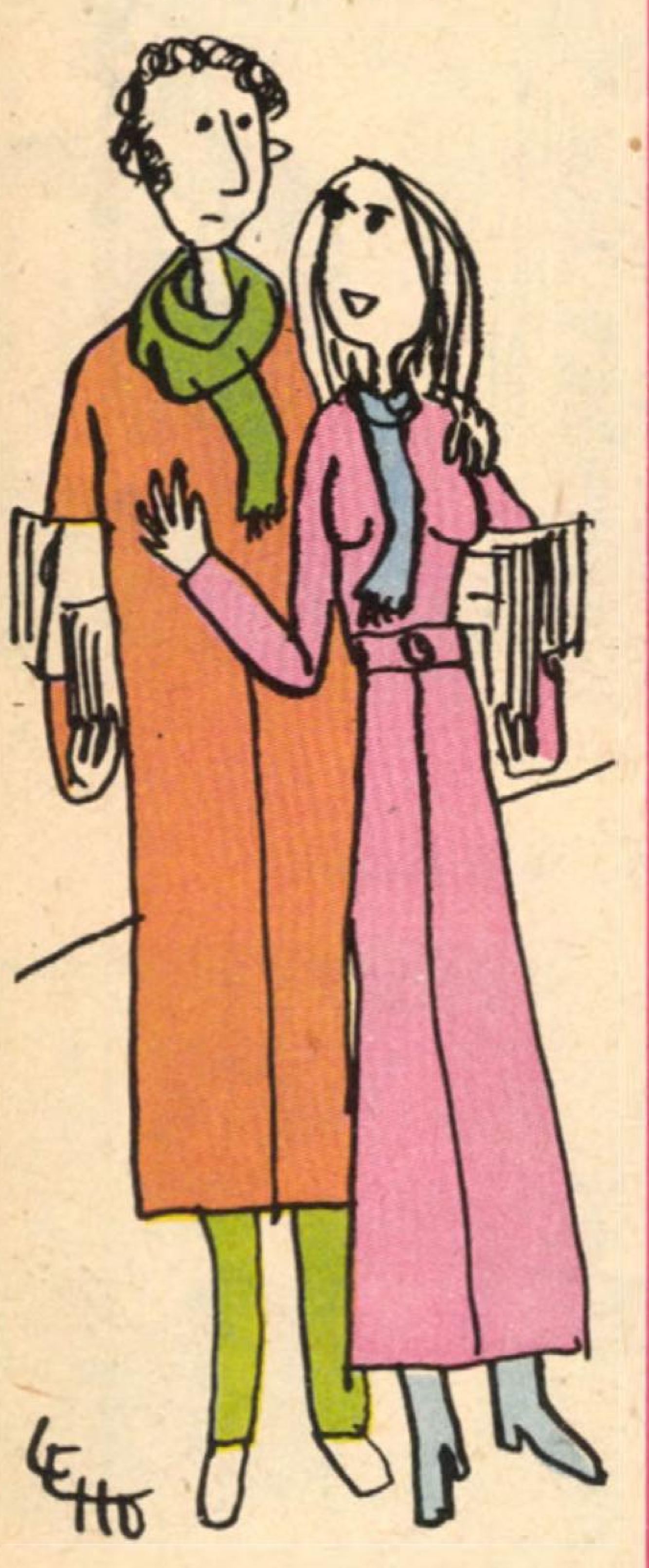

ANYÁK NAPJA

– Nem hoztam intőt!...

VIZSGÁK ELŐTT

– Menjünk egy presszóba, mert nálunk nincs otthon senki, és most tanulnunk kell

SZEGÉNY CSIHORA

Csihora Bálint hosszú évek óta dolgozott az osztályon. Csendes, szolid embernek tartották, és azt is elismerték róla, hogy érti a szakmáját. Az eltelt esztendők alatt még egy haragost sem szerzett magának. Ő volt az az ember, akire ráillik: közmegbecsülésnek örvend.

A. azt mondta róla:

— Csihora Bálint a legszerényebb ember, akit valaha láttam. Még a portásnak is előre köszön és megemeli a kalapját.

B. így vélekedett:

— Csihora szeretetre méltó, kedves kolléga. Nem tud úgy egy almát megenni, hogy meg ne kínálná belőle azt, aki a szobában van...

C. ekképpen áradozott:

— Igazi közösségi ember. Minden jelentősebb lépése előtt kikéri a véleményünket. Ha valakinek valami problémája van, készségesen rendelkezésünkre áll a jó tanácsaival.

D. imigyen lelkendezett:

— Van Bálintnak egy ócska motorja. Munkaidő után megáll a kapu előtt, és sorban megkérdez mindenkit, hogy kit vigyen haza. Valamelyik este a takarítónőt fuvarozta haza Pécelre...

És dicsérte E., F., G. és H., valamint az egész ABC, de talán a leginkább X., aki nem átallotta kijelenteni:

— Persze nem az ilyenekből lesznek a vezetők. Mert ugyan ki figyel oda a dolgozók véleményére?

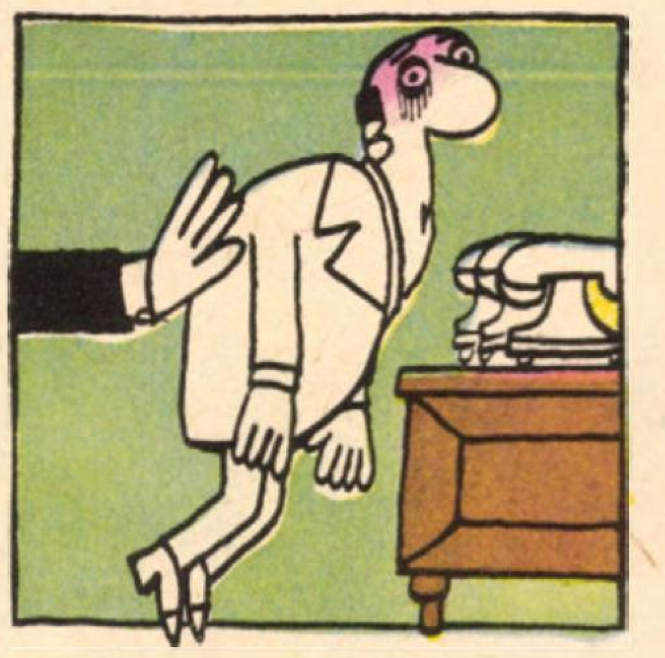
Mindenki helyeselt, annál is inkább, mert kizártnak tartották, hogy Csihora Bálint valaha is kettőt ugorjon egyszerre a szamárlétrán.

Ez esetben azonban csoda történt. A sok dicséret eljutott a felettes hatóságokhoz is, és amikor a régi — rendkívül népszerűtlen — igazgató végre nyugalomba vonult, egy merész húzással Csihora Bálintot állították helyére.

Volt nagy örömmámor, virágcsokrok, díszbeszédek, baráti vállveregetések, és Csihora megfogadta, hogy rászolgál kollégái bizalmára. Ezért pedig csak egyet tehetett: elhatározta, hogy éppen úgy viselkedik, mint eddig.

És két év múlva azt mondta A.:

— Megjátssza a kis ibolyát. Azt hiszi, hogy attól szerénynek mondják, ha a portásnak is előre köszön. Ismerjük mi az ilyen trükköket.

B. veres képpel dühöngött:

— Engem nem vesz le a lábamról, mert megkínál egy feketével vagy akár konyakkal. Telik nekik, a reprezentációból!

C. gúnykacajokat hallatott:

— Ez egy igazgató? Röhögnöm kell! Határozatlan nyuszi, aki semmit nem mer tenni anélkül, hogy ne kérjen mindenkitől tanácsot. Az pedig egyenesen felháborító, hogy mindenbe beleüti az orrát!

D. ekként acsargott:

— Hagyjuk ezeket a demagóg trükköket. Esténként mindig felszed valakit a Volgájára és hazaviszi. Porhintés, kérem. Így akarja eljátszani a demokratát vállalati kocsival. Egyszer egy takarítónőt is elvitt, na persze, csinos kis némber volt, és az igazgató úrnak sem jön rosszul egy kis etyepetye...

És szidta E., F., G. és H., becsmérelte az egész ABC, de leginkább X., aki nem átallotta kijelenteni:

— Persze az ilyenekből lesznek a vezetők! Mert ugyan ki figyel oda a dolgozók véleményére.

Természetesen mindenki helyeselt, és közösen fogalmazták a feljelentő leveleket, memorandumokat, egészen addig, míg a felettes hatóság kénytelen volt Csihorát leváltani.

A hírt az egész ABC megdöbbenten fogadta, és kórusban harsogták:

— Szegény Csihora!

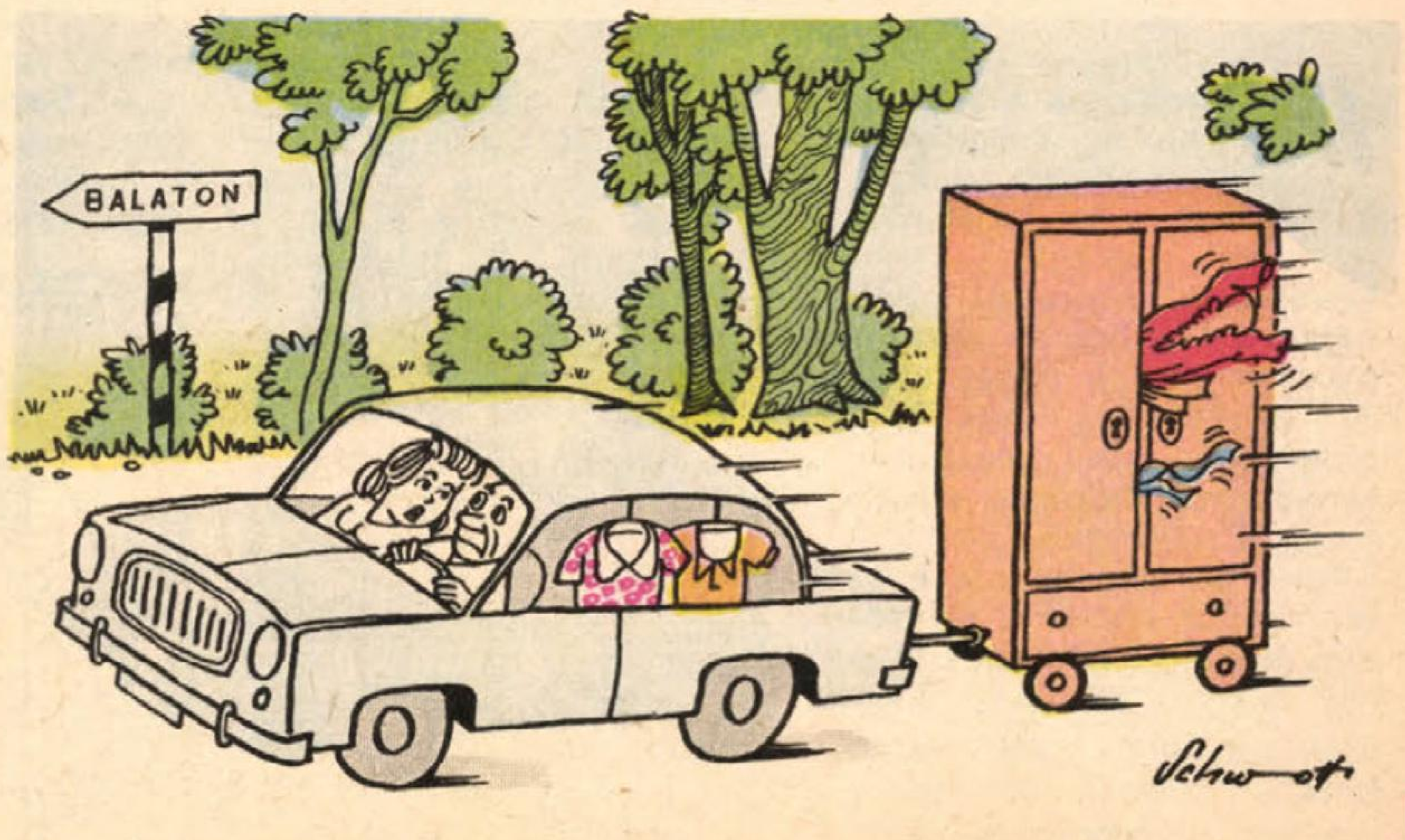
Ősz Ferenc

TERVEZGETÉS

– És itt lesz majd a hálószoba...

INDUL A SZEZON

– Azt hiszem, a csíkos napozómat otthon felejtettem...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mit hagynának ki a civilizációból?

Szűr-Szabó József:

– Kihagyni? Én inkább még kapni szeretnék!

Endrődi István:

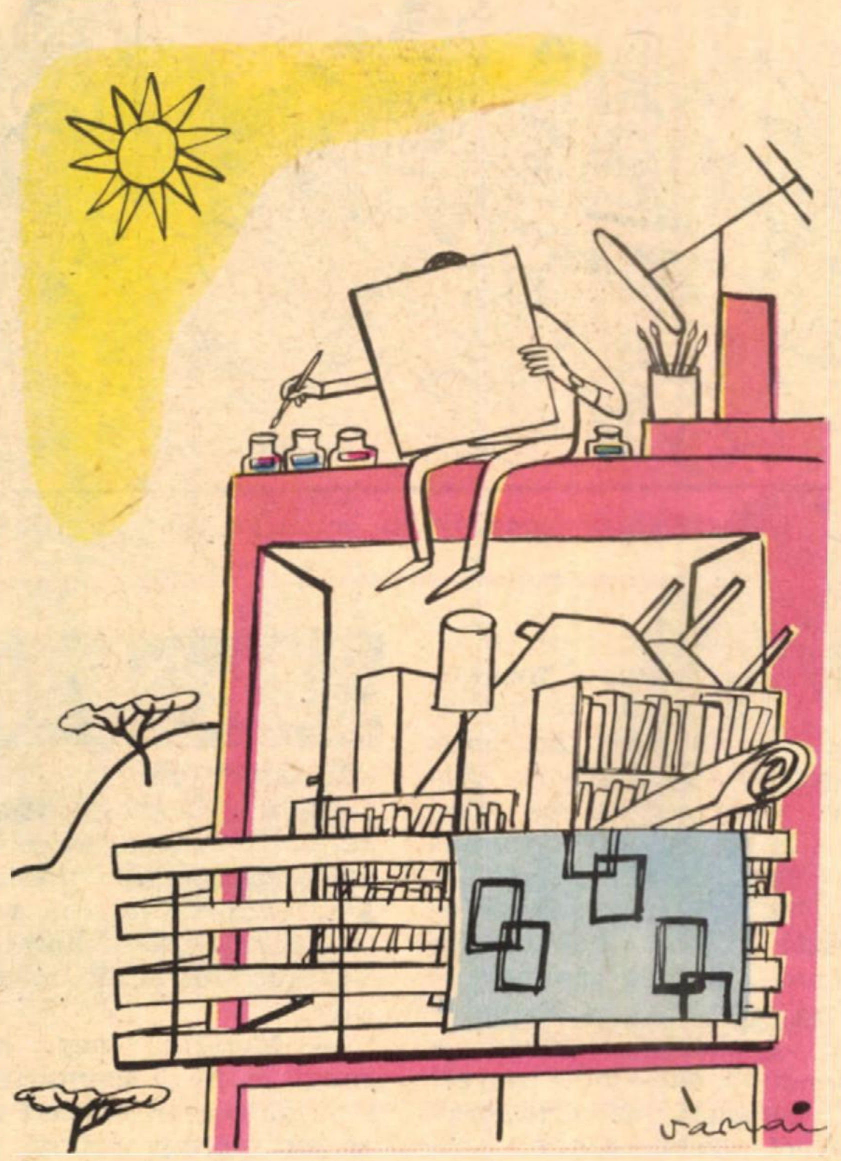
– A háztartási gépeket.

Sajdik Ferenc:

– Az embereket.

Várnai György:

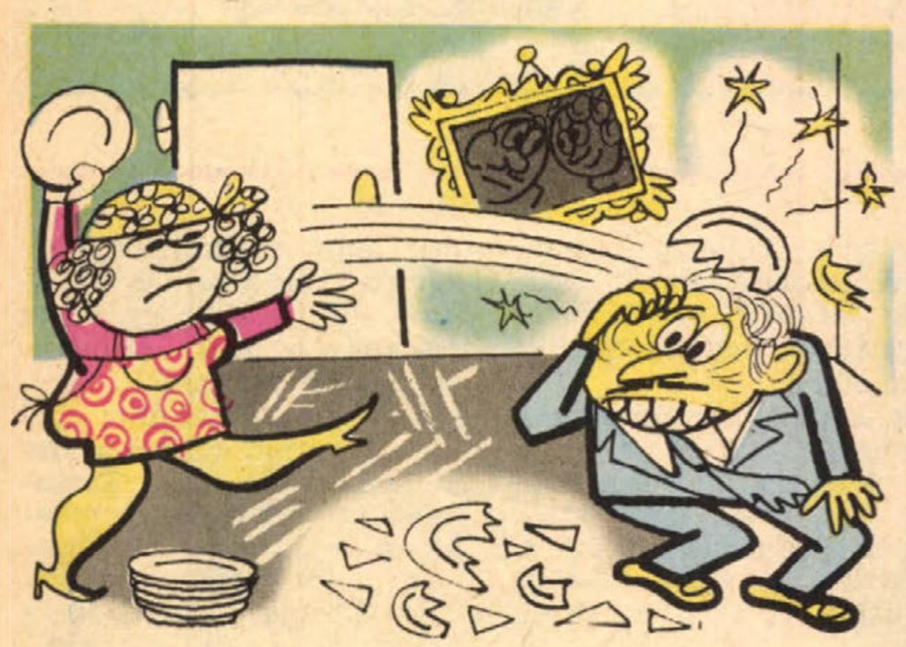
– A nagytakarítást.

Dallos Jenő:

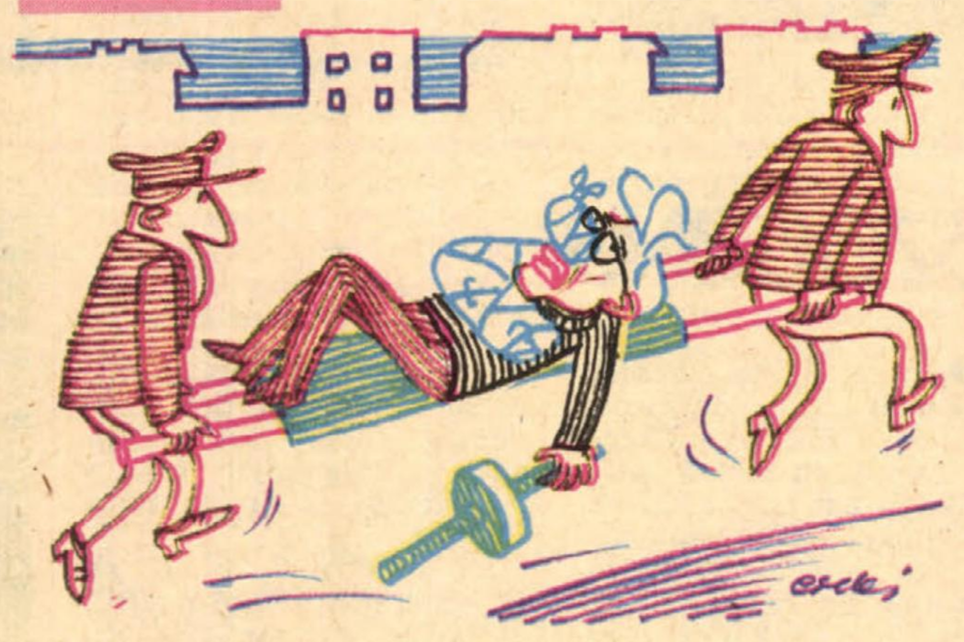
– A háborut.

Fülöp György:

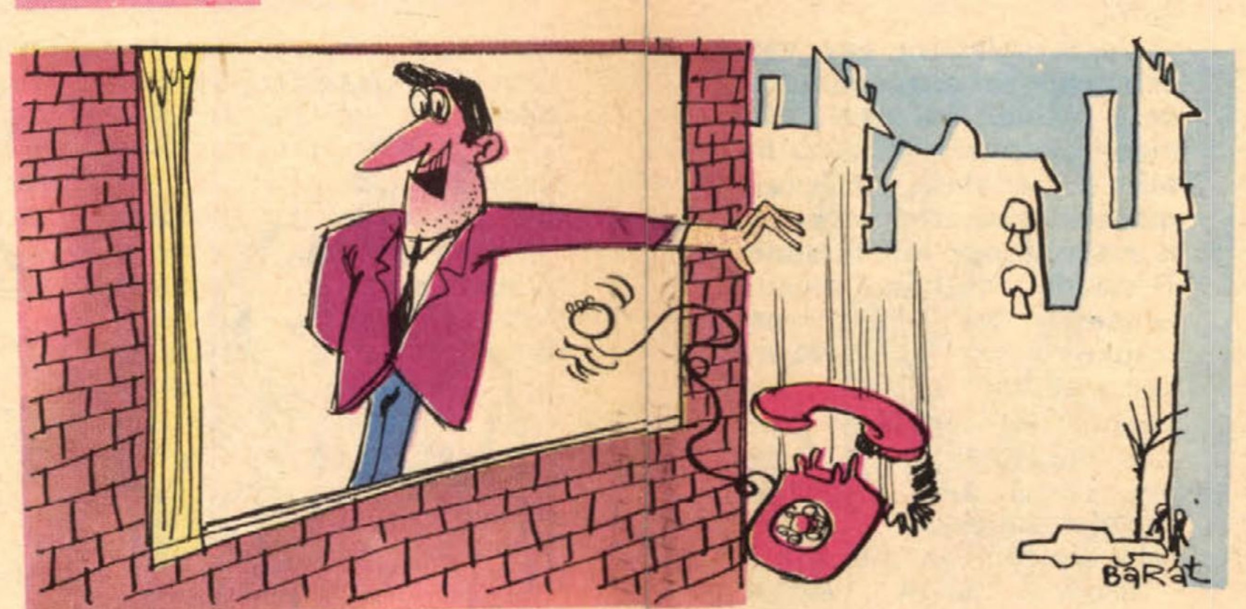
– A házasságot vagy az étkészletet.

Erdei Sándor:

– A medicinrollert.

Barát József:

– A telefont.

Mészáros András:

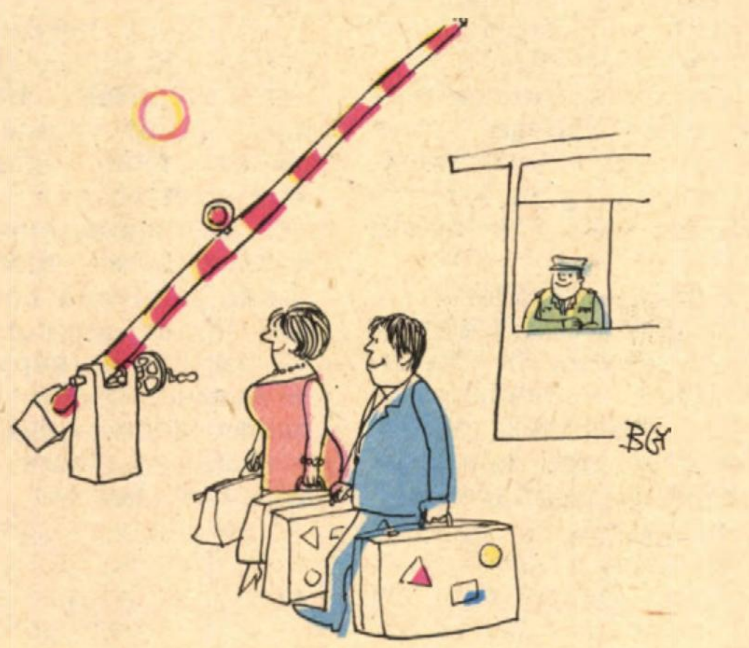
– A civilizációt! Milyen más volt azelőtt!

Vasvári Anna:

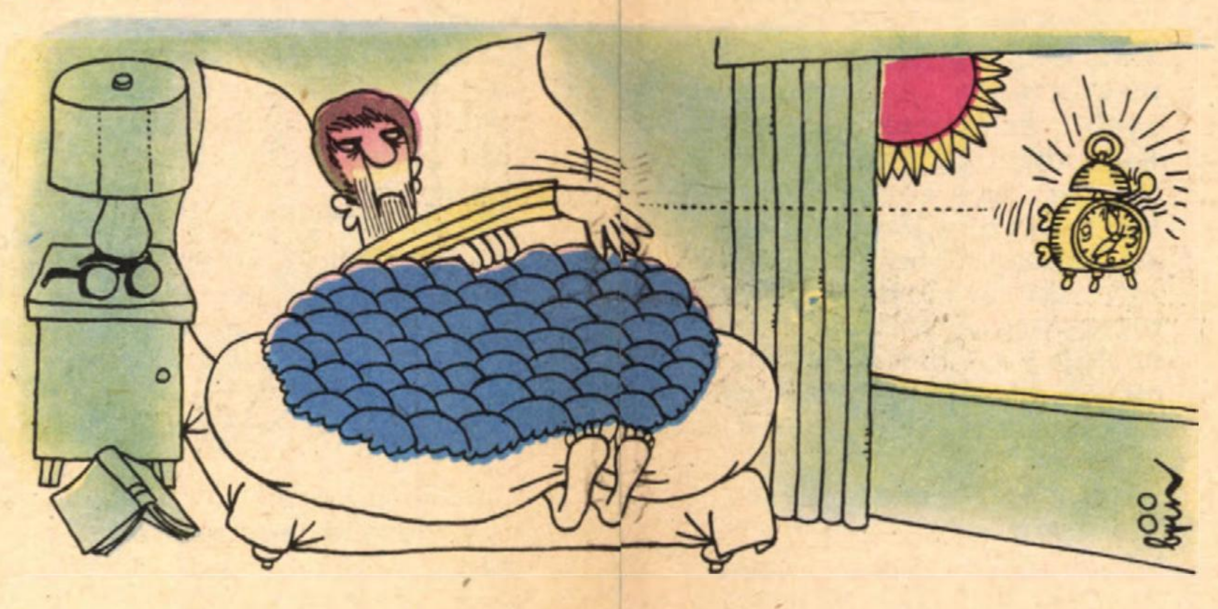
– A kőbaltát, mert itt kezdődött a civilizáció.

Brenner György:

– Az útlevél- és vámvizsgálatot.

Balázs-Piri Balázs:

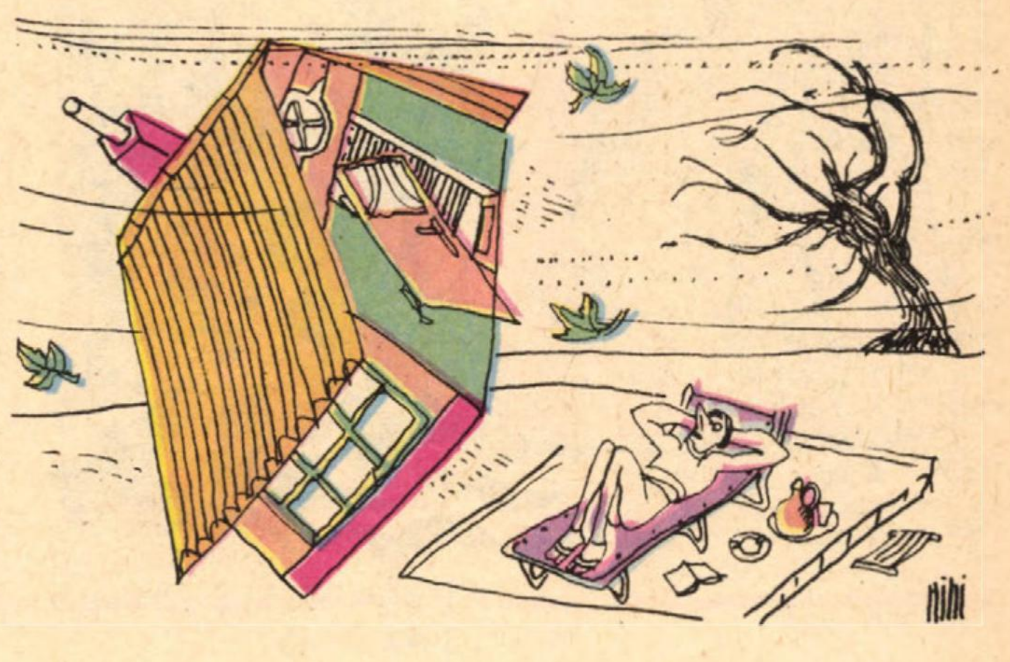
– Nem tudom, mi baja van Barátnak a telefonnal, én a vekkert hagynám ki...

Takács Imre:

– A bürokráciát.

Hegedűs István:

– A műanyagokat.

FŐMŰSOR

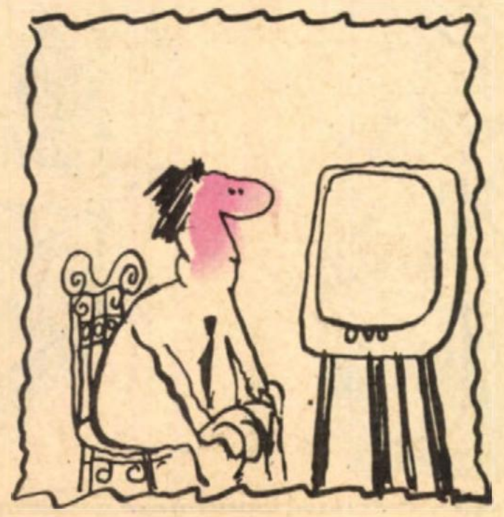
Házi papucs a lábamon. Ülök a kényelmes karosszékben. Este nyolc óra. A bájos bemondónő jelenti: krimi következik. Áhítattal dőlök hátra a székben és rágyújtok egy illatos cigarettára. A képernyőn homályos lépcsőház, amit csak egy sápadt villanykörte világít meg. Csikorogva nyílik a kapu, és egy hajlott hátú férfi indul felfelé a lépcsőkön. Néhány méterrel utána egy fekete kámzsás alak oson nesztelen léptekkel. A kezében kétélű tőr. Hirtelen lesújt. Iszonyatos sikoltás. Nyílik egy ajtó, és egy izmos, atlétatrikós férfi üldözni kezdi a kámzsás gyilkost. Ebben a pillanatban cseng a telefonom. Lecsavarom a hangot a tévé készüléken és felveszem a kagylót. Recsegő férfihang:

— Szerbusz! Itt Géza. Mesélj, mi van veled? Ödönt láttam tegnap a Damjanich utcában. Egy doboz zöldborsókonzervet cipelt. Úgy látszik, maga főz, mert az asszony megszökött egy fizetőpincérrel...

Közbevágok:

— Bocsáss meg, de éppen a tévét nézem...

— Ha ez neked fontosabb, mint egy régi barát,

akkor szégyelld magad!... Lecsapja a kagylót. Boldogan ülök vissza a készülék elé. A kámzsás pasas egy ódon kastélyban, a pincébe vezető lépcsőn lopakodik lefelé, pisztollyal a kezében. Hátborzongató kacaj. A kámzsás riadtan hátrafordul, de már késő. Egy lepelbe bújt szörny hangfogós pisztollyal rá lő. A fekete kámzsás alak a szívéhez kap... És egy órát ránt elő a belső zsebéből:

— Én sérthetetlen vagyok, de ez az óra mérgezett. Önnek befellegzett!

— kiáltja a lepedőbe burkolt rémnek, aki összeroskad. A kámzsás lehajol melléje: Azonnal mondja meg a titkos jelszót, amellyel bejuthatok a mosókonyhába.

Ebben a másodpercben felberreg a telefon. Azért sem veszem fel! Krimi közben ne zavarják az embert! A telefon és a fehér leples alak hörög. Elszánt mozdulattal felkapom a kagylót. Csilingelő női hang:

— Itt Nelli beszél. Mi van, öregfiú? Együtt jársz még Macával? Mi van a régiekkel? Karcsi megnősült. Egy kisiparos lányát vette el. Nem rossz parti, mi?

Mély lélegzetet veszek. Megpróbálom leplezni, hogy ideges vagyok:

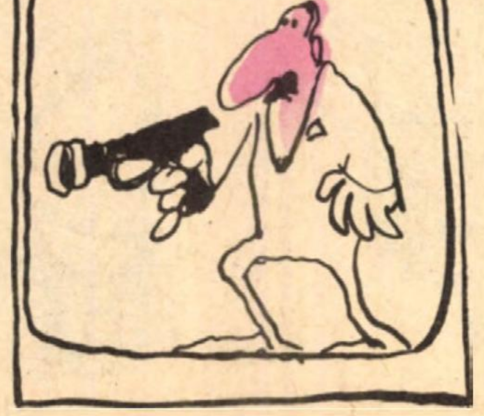
— Elnézést, drágám, de most épp egy őrült, izgalmas krimi megy a tévében. Ha felhívnál adás után, leülhetnénk valahol egy konyak mellett és elbeszélgethetnénk a régiekről.

— Nagyképű, gőgös ürge vagy. Mire vágsz fel? Várhatsz, amíg újból tárcsázlak. Volt szerencsém!

Kattanás. Visszaülök a tévé elé. Előkelő kastély a New York-i Hilton hotelben. A fekete kámzsás alak áll az ajtóban, mancsában géppisztollyal:

— Hölgyeim és uraim! Ide az ékszereket! — kiáltja gorombán. A társaságból macskaléptekkel mellé ugrik egy platinaszőke nő:

— Vége a játszmának! A géppisztolyból kiszedtem a töltényeket. Egyébként

Fred Jackson vagyok, a mesterdetektív.

Egy hirtelen mozdulattal leveszi a plasztik álarcát: komor, bajuszos férfi áll az elvetemült bűnöző előtt:

— És most maga is vegye le a kámzsát! Tudni akarom, ki van mögötte.

A kámzsás tudja, hogy mindennek vége. Lerántja magáról a fekete lebernyeget. A mesterdetektív gúnyosan elmosolyodik:

— Ez aztán a meglepetés. Maga a szelíd, halk szavú állatorvos a negyedik emeletről? Ki gondolta volna... Nyújtsa a kezét!

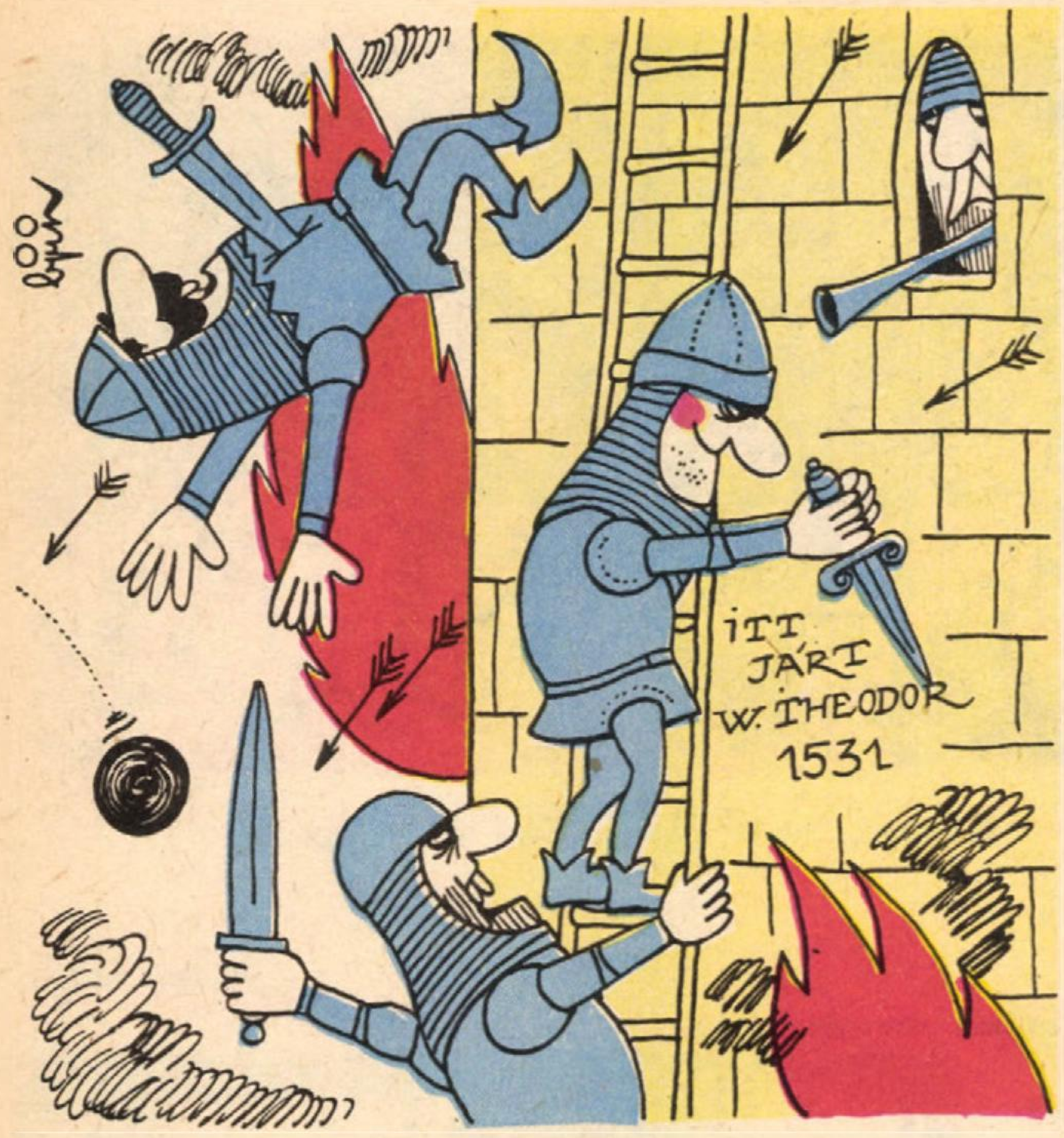
A detektív diadallal vezeti el a megbilincselt gonosztevőt. Felirat: The end. Feldúltan cigarettára gyújtok. Aki nyugodtan végignézhette a krimit, annak bizonyára meglepetés, hogy az állatorvos a tettes. De én nem ismerem az előzményeket. Nekem folyton telefonált valaki. Nem tudhattam róla, hogy napközben jólelkűen gyógyítja a beteg lovakat, de ha leszáll az est...

*

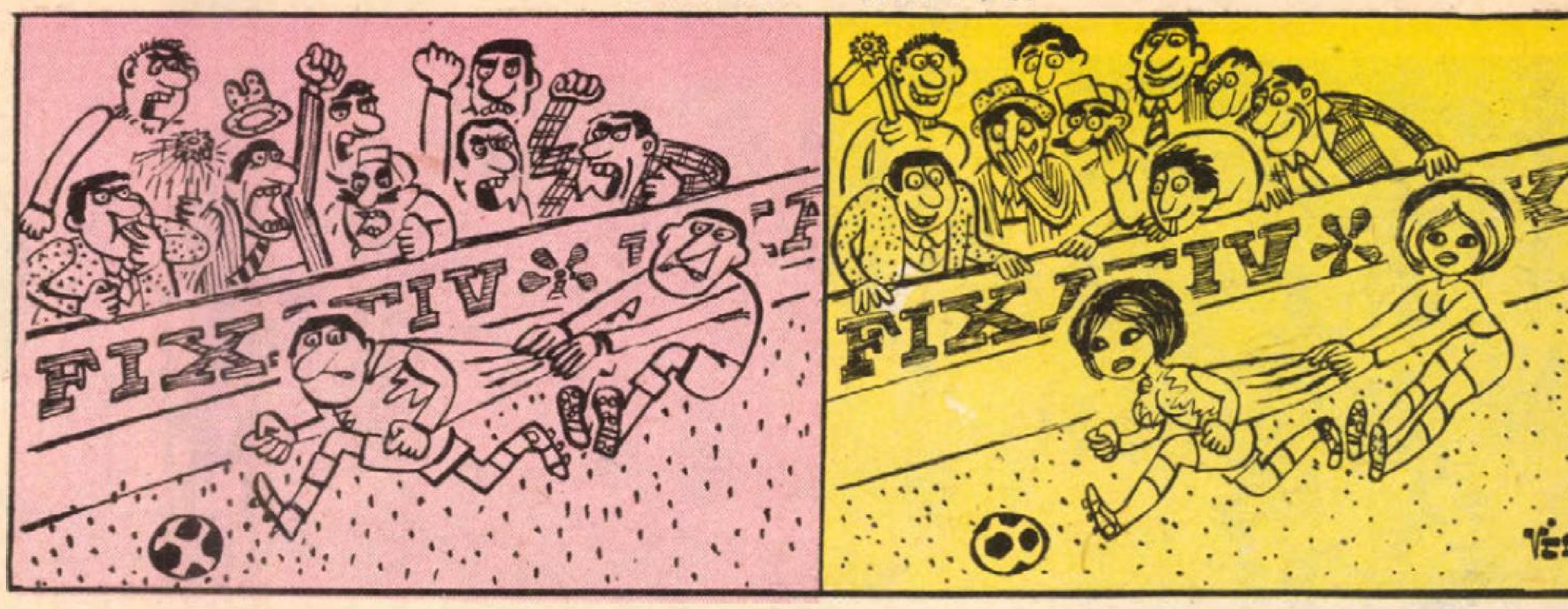
Ezúton figyelmeztetem az ország lakosságát: főműsor alatt ne telefonáljunk!

Galambos Szilveszter

HIÚ HARCOS

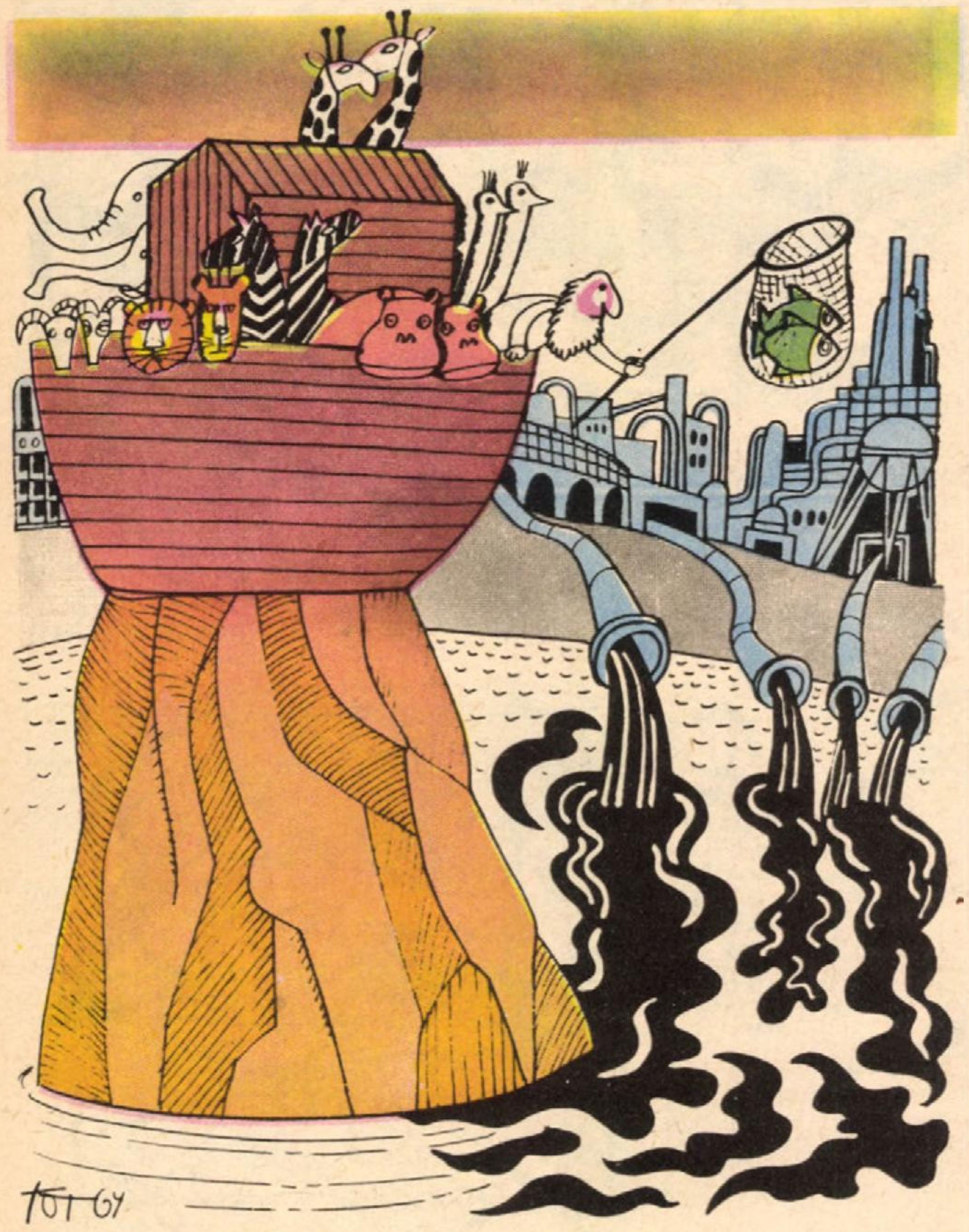

FÉRFIFOCI – NŐI FOCI

A mérkőzés legcsúnyább jelenete. A mérkőzés legszebb jelenete.

NOÉ BÁRKÁJA – 1971

BAL—JOBB

Úgy látszik, nem mindig könnyű megkülönböztetni a kettőt. Még ma is híre jár, hogy hajdanában-danában milyen nehézségeik, de ötleteik is voltak a kiképző zupás őrmestereknek. A bal és jobb lábukat összetévesztő újonc bakancsára széna-, illetőleg szalmacsutakot köttettek, s menetelési gyakorlat közben a *bal—jobb, bal—jobb* helyett ez hangzott az őrmesteri szájból: *széna—szalma, széna—szalma.*

Manapság is előfordulnak efféle nehézségek az eligazodásban. Hónapokon át kerestünk, kerestettünk budai társasházunk kertajtajára (faluhelyen kiskapunak hívják ezt a nyiladékrekesztőt, ahová esténként kiáll leány, legény), mondom, kerestünk, kerestettünk a kertajtóra zárat. Meghagyta lakatos, asztalos ismerősünk, hogy így kérjük az üzletben: *jobb oldali kertajtózár.* Valóban úgy kértük napról napra a fővárosi vas- és edényboltokban, szaküzletekben. Úgy kérték maguk a mesterek, vidéki útjaikon is. Hasztalan. Nem akadt jobb oldali. Általában bal oldali sem.

Feleségem volt legbuzgóbb a keresésben. Neki bővebb előadásokat is tartottak a kereskedésekben arról, melyik a bal oldali, melyik a jobb oldali zár. Különös módon ugyanabban az üzletben is voltak véleménykülönbségek, mégpedig az idősebb és a fiatalabb korosztály között. Egy heves vérű fiatal alkalmazott annyira ragadtatta magát, hogy kijelentette: az a lakatos és asztalos nem érti a mesterségét, nem tudja, mi a bal, mi a jobb. Majd határozottan fölszólította feleségemet:

— Mondja meg nekik maga is, hogy szamarak! — s diadalmasan odatett feleségem elé egy dobozt, benne volt a „jobb oldali" kertajtózár. Fölényes mozdulattal kivette a ritka, rejtett kincset, magán a szerkezeten szemléltette, hogy ez igenis jobb oldali. — Tessék, a kilincse is jobbra mutat!

Épp az volt a baj. Feleségem nézegette, nézegette a becses holmit. Nem tudta, szemének, a mesterember tájékoztatásának higgyen-e vagy az ifjú szakoktatónak.

— Ez bal oldali — bátortalankodott ki az ellenkezés hitvesem száján.

— Jobb oldali! — harsant az ellentmondást nem tűrő ifjonti szakvélemény.

Ekkor nagyon szerényen előlépett a háttérből egy idősebb eladó, s még szerényebben, halkan megszólalt:

— A hölgynek van igaza.

Nem részletezem tovább. Az ifiúr letorkolta idős eladótársát is, feleségemet is. Számlázta az árut. 24 forint 50 fillér. Feleségem kifizette, hazahozta.

Tüstént odasétáltunk vele ünnepi menetben a kertajtóhoz. Illesztgettük, próbálgattuk. Jobb kéz felől nyílik az ajtó. Újra próbáltuk így is, úgy is. Belülre kell tenni jobb oldalt. Sehogy sem pászol.

Visszavitte nejem a származásának helyére. Másfajta zár híján nem cserélhették ki. Vásárolt hát párom a huszonnégyötvenért mindenféle apró limlomot: kenyérpirítót, sörösüvegnyitót (sohasem iszunk sört), egyéb (rejtély-) nyitogatót.

Végre-valahára egy vas- és edényboltba új áru érkezett, valódi és igazi jobb oldali „kapuzár" is. (Ezt írták a cédulára.) Gépészmérnöki szakértelmével föl is szerelte egy lakótársunk. Hónapok múltán megint rendesen be lehet tenni (csukni vagy akár zárni) kertajtónkat. Oda is írtavalami kartonfélére mérnök barátunk az új rendhez hozzá nem szokottak figyelmeztetésére: „Kilincset kérjük használni!"

Annyira hálás vagyok neki a megteremtett, helyreállt új rendért, hogy máig nem mertem magyarra javítani a feliratot, erre: „Tessék betenni az ajtót!"

(Egyébként nincs vége a *bal—jobb* vitájának. Hiába magyarázza A magyar nyelv értelmező szótára: *bal* „abba az irányba eső, amerre az ember szíve van". Aki az ajtón belül áll, azt mondja: jobb oldali a zár; aki az utcáról jövet fogja meg a kilincset, azt mondja: bal oldali. Ki színükről, ki fonákjukról nézi a dolgokat.)

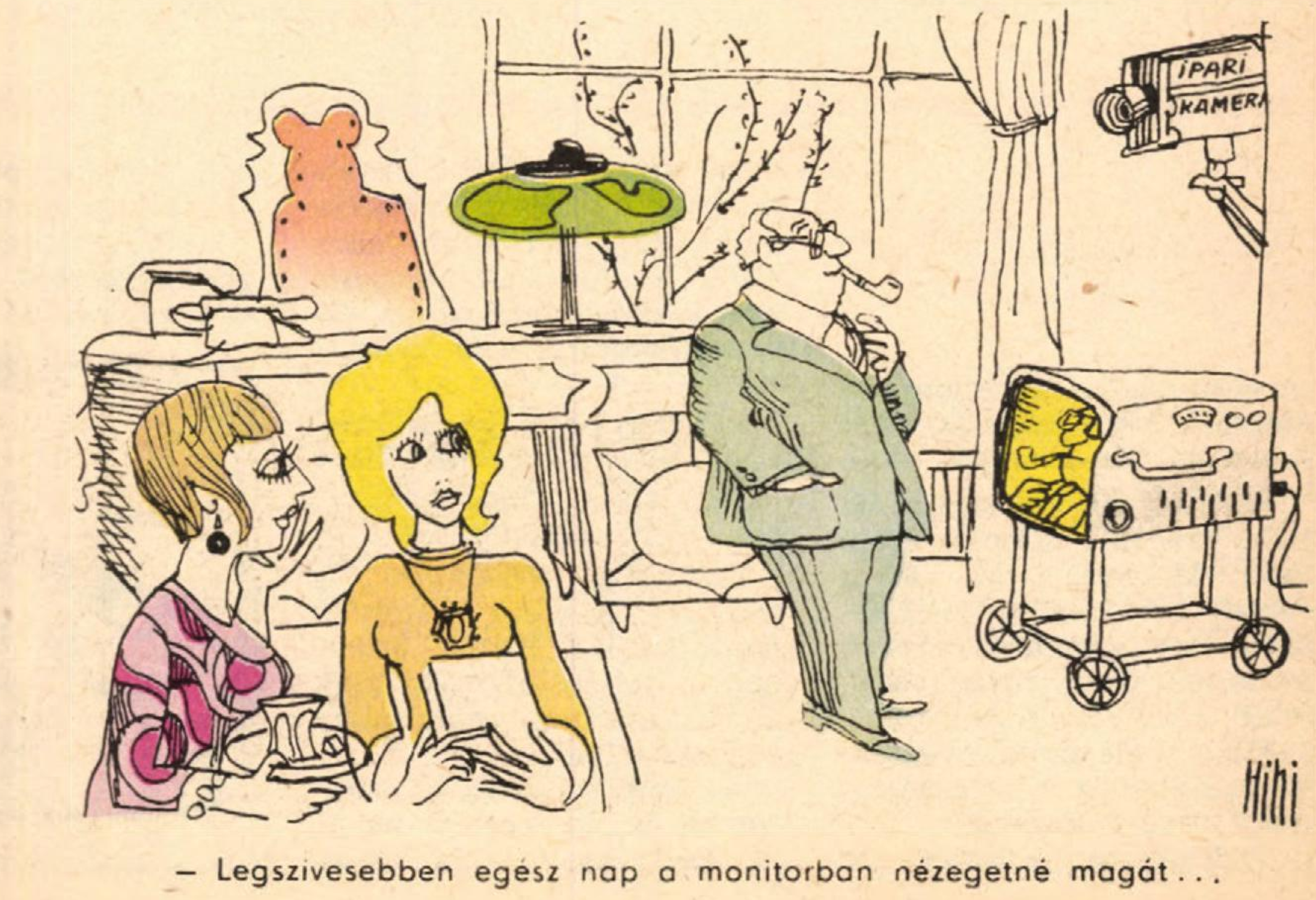
Ferenczy Géza

MAKACS VÁSÁRLÓ

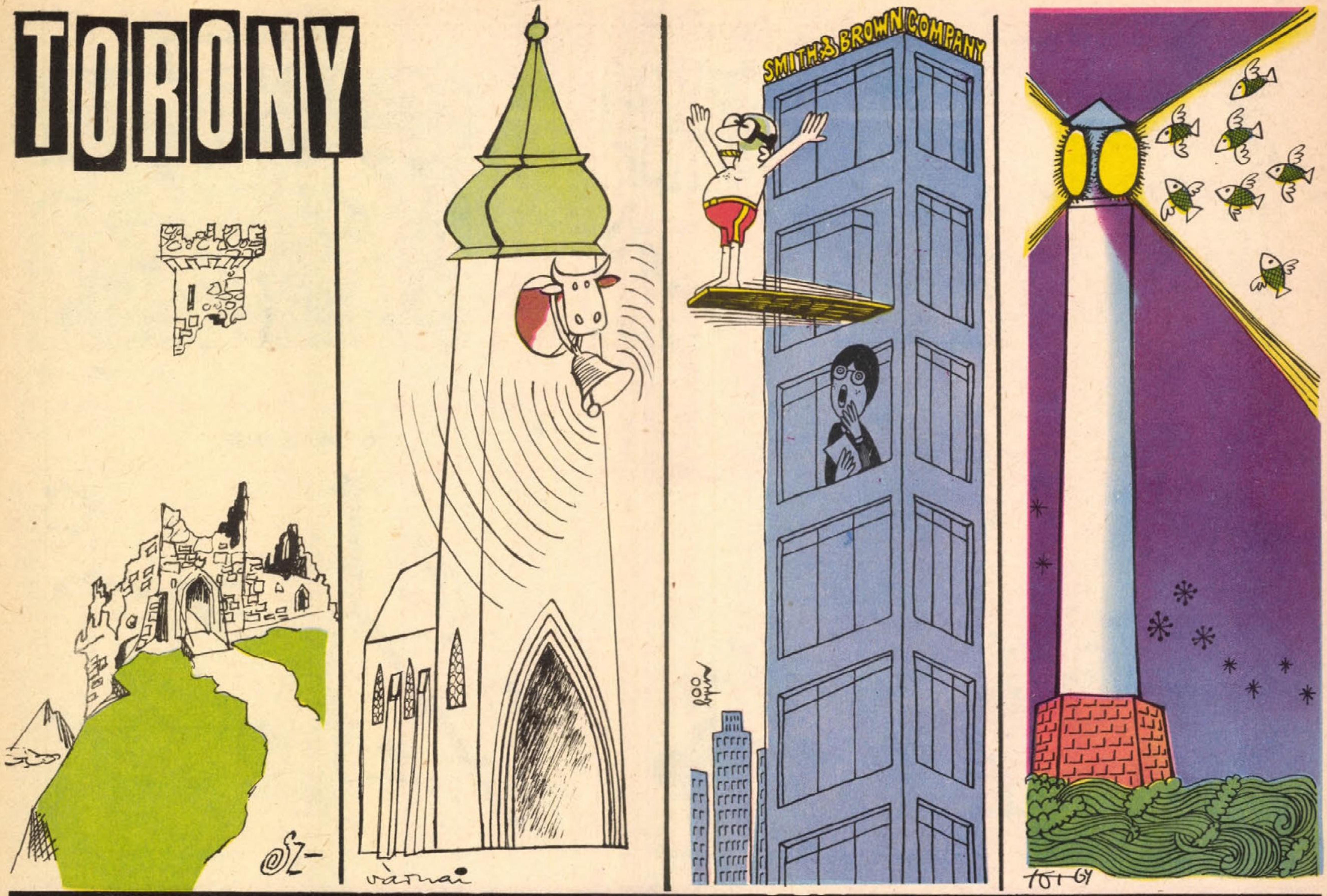
– Sajnálom, asszonyom, a kirakatból nem vehetjük ki...

HIÚ FŐNÖK

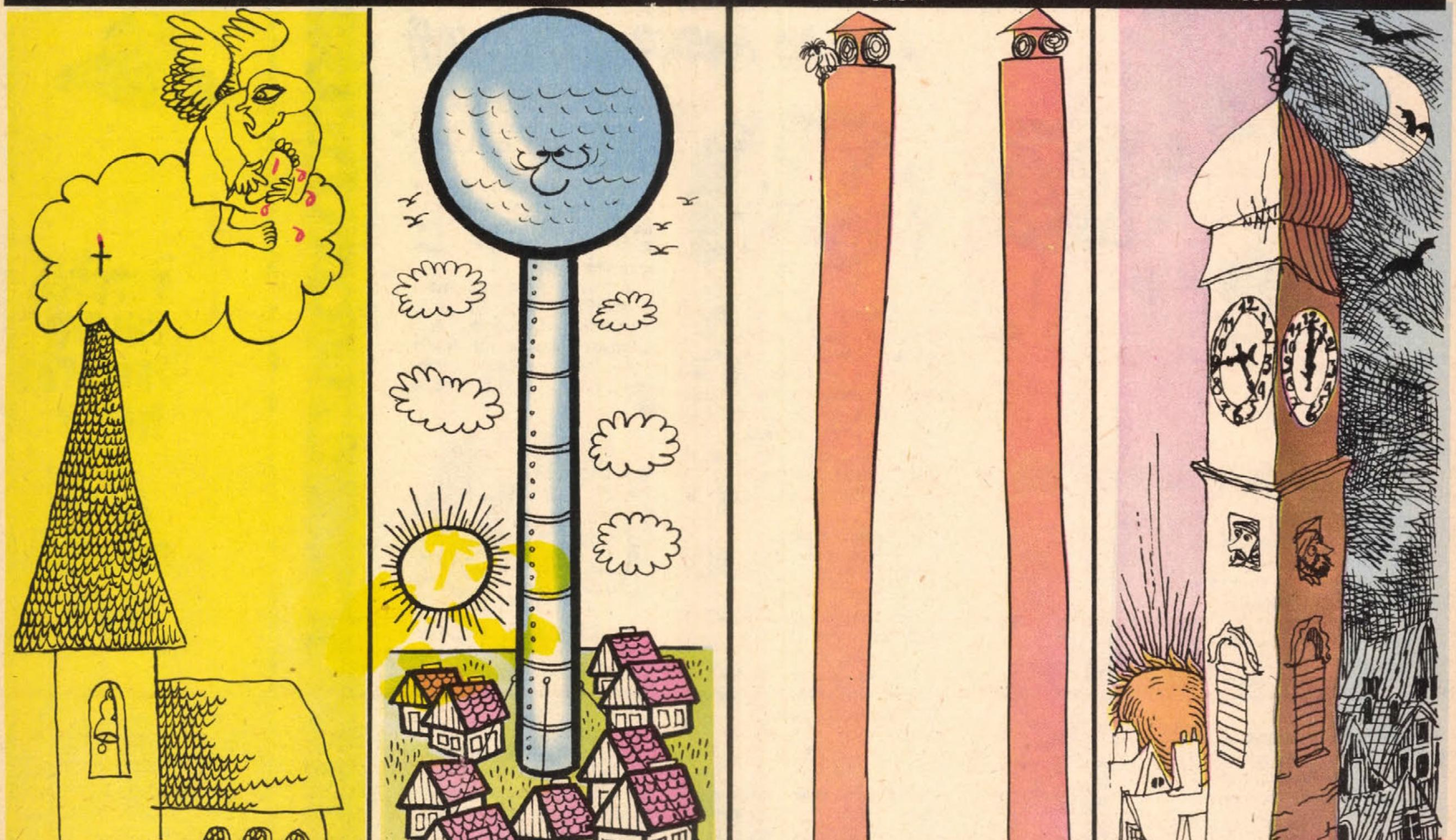

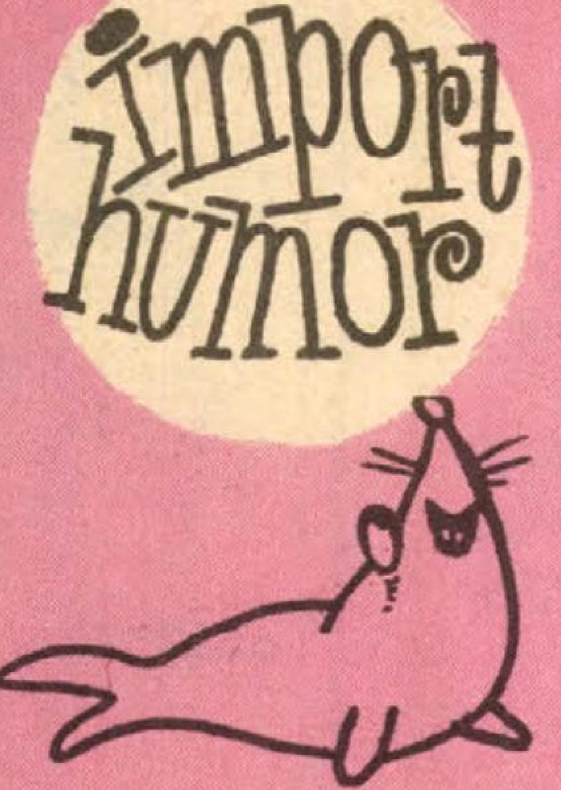
– Legszívesebben egész nap a monitorban nézegetné magát...

TORONY

SZUR-SZABO	VARNAI	BALAZS-PIRI	TOT
DALLOS	FÜLÖP	SAJDIK	HEGEDUS

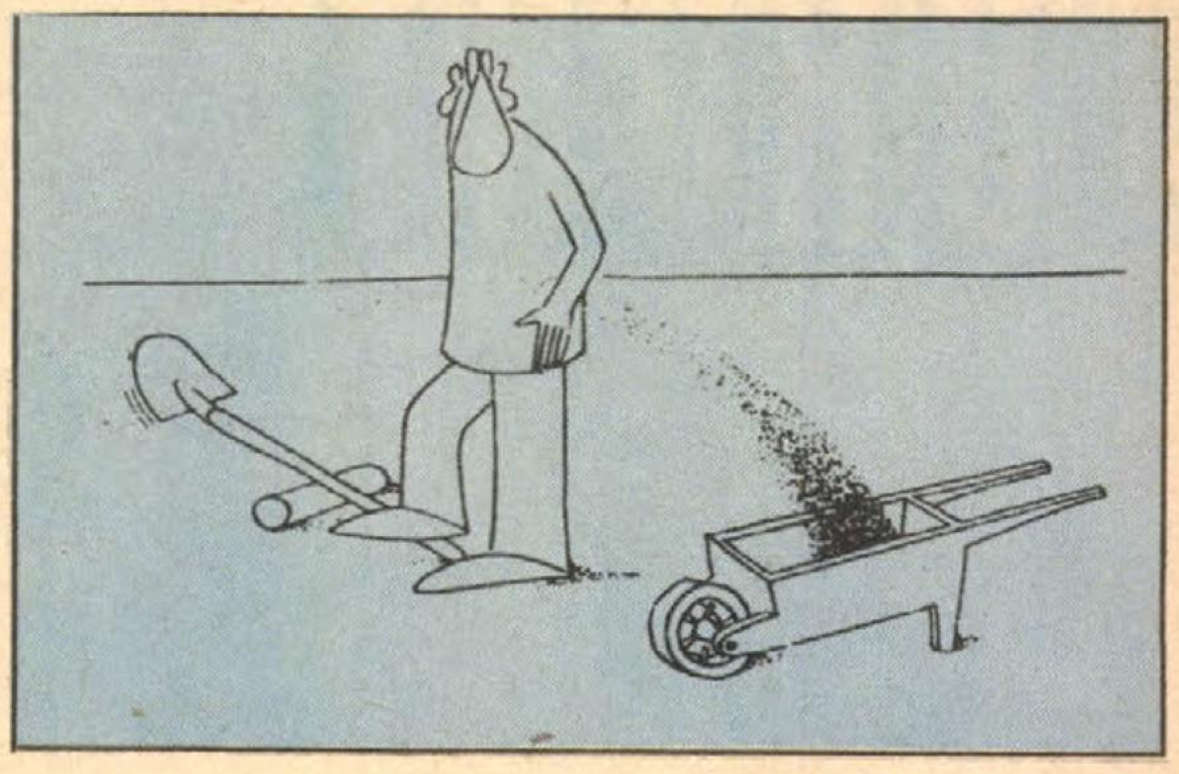

PEDANTÉRIA

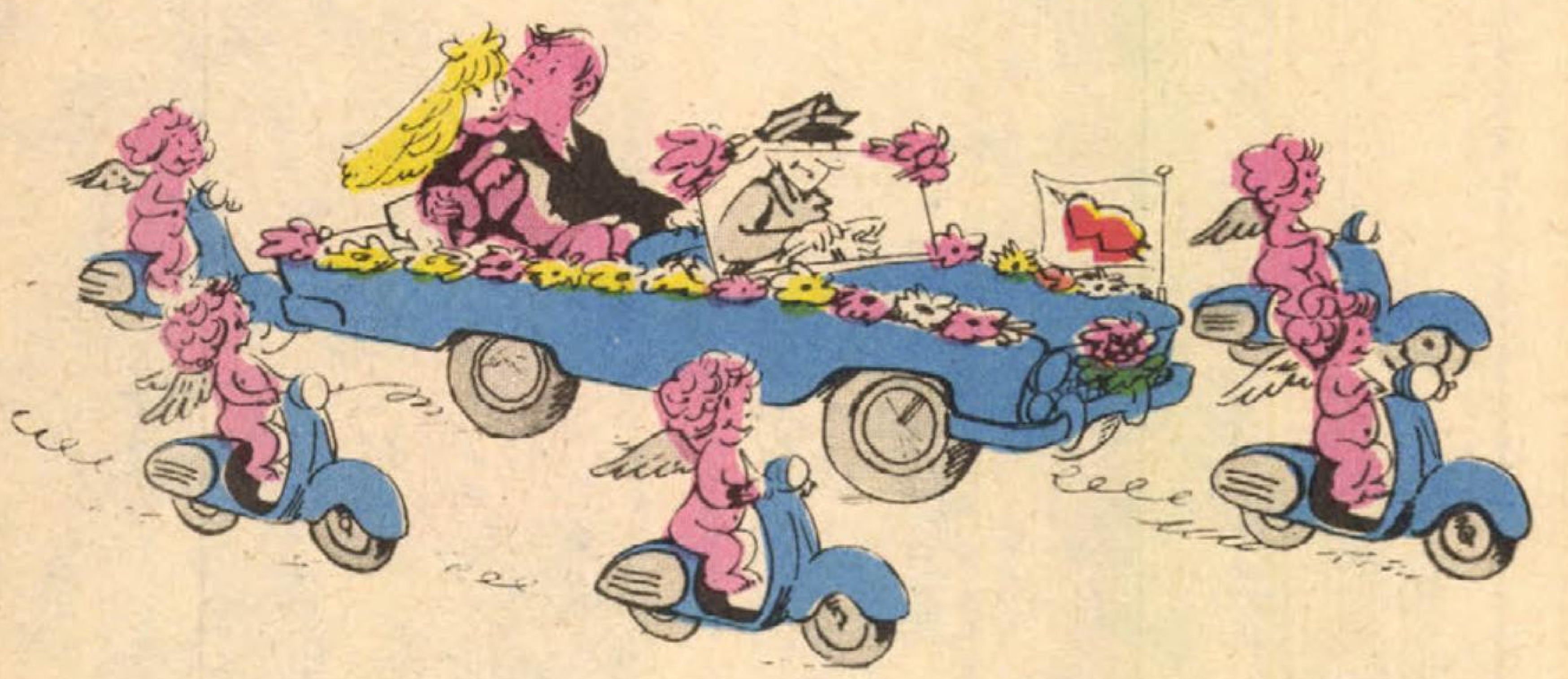
(„Eulenspiegel", Berlin)

A KÉNYELMES KUBIKOS

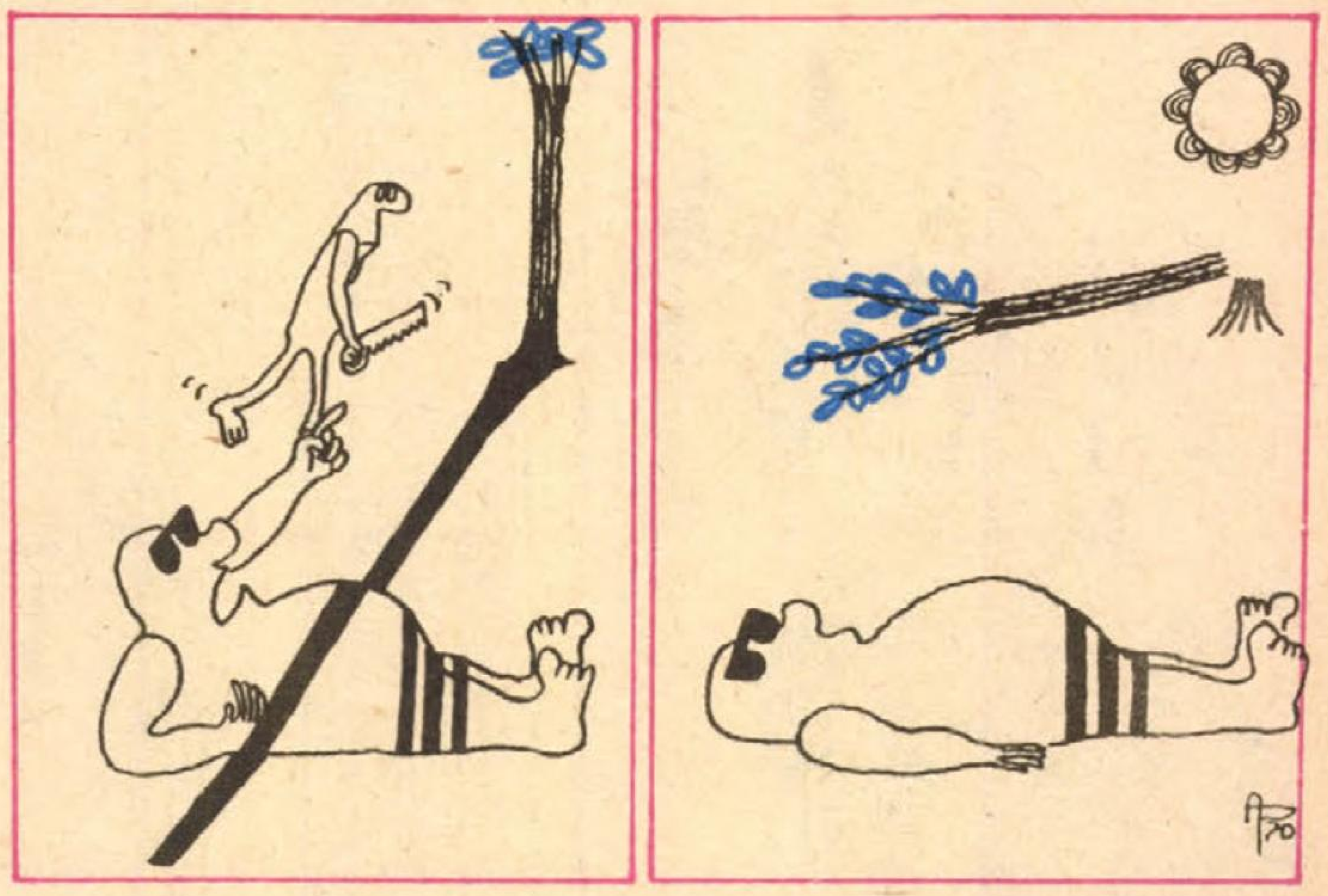
(„Sztrsel", Szófia)

TAVASZI DISZKÍSÉRET

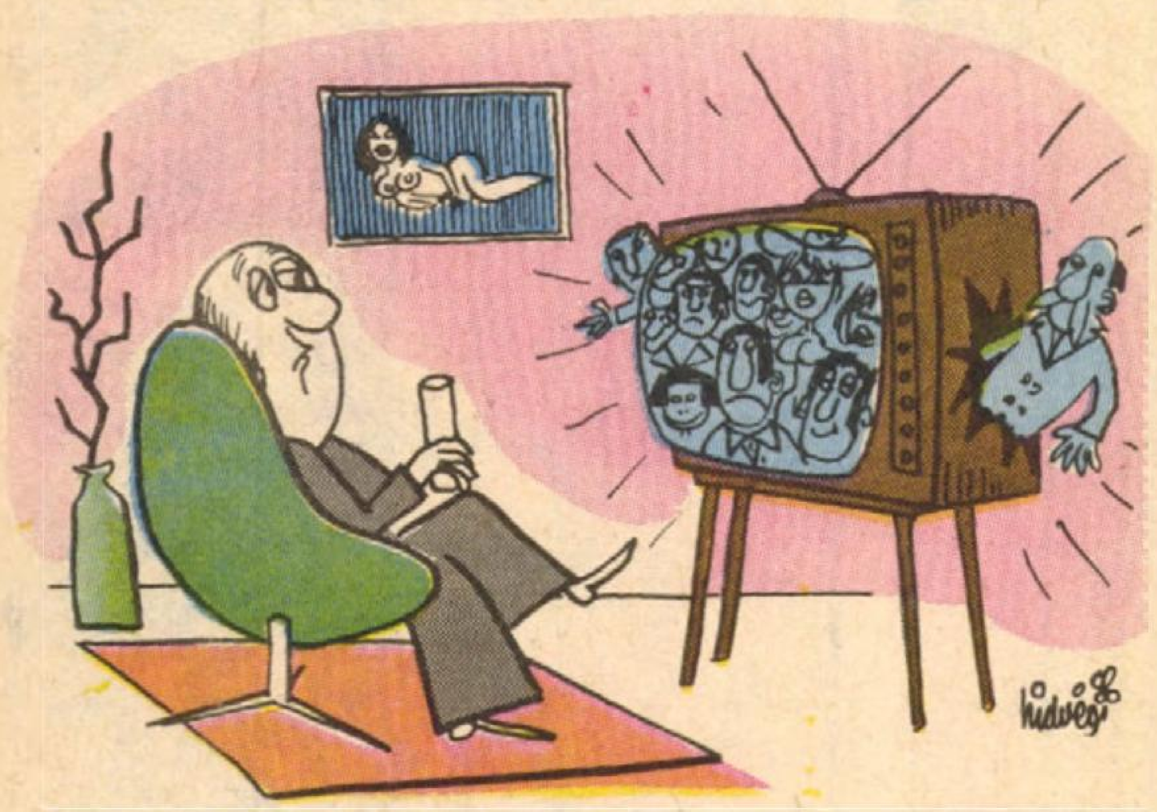
(„Krokodil", Moszkva)

TEKINTÉLYES EMBER

(„Pikker", Tallinn)

A FORSYTE SAGA

A VILÁG ANEKDOTAKINCSÉBŐL

Phineas Taylor *Barnum*, a századforduló későbbi világhírű impresszáriója, cirkusz- és panoptikumigazgató, ifjú korában egy amerikai kisváros vegyeskereskedésében volt segéd. Egy reggel főnöke megkérdezte:

— Felvizezted már a rumot?

— Igen, uram.

— Kevertél már cikóriát az őrölt babkávéba?

— Igen, uram.

— Tettél a tört borshoz egy kis hamut?

— Igen, uram.

— Na, akkor vedd a kalapod, mehetünk a templomba, imádkozni.

*

Barnum már „nagy ember" volt, a Barnum—Bailey Cirkusz törpéivel, óriásaival, szakállas hölgyeivel, gumiembereivel, állatseregletével sorra járta a földgömb országait, az alapító zsebelte a tömérdek pénzt és szorgalmasan gyűjtötte a milliókat. Londoni vendégszereplése alkalmával egy régi ismerőse megkérdezte tőle:

— *Magyarázza el nekem, hogy tudott ezekkel az ócska trükkökkel ilyen hatalmas vagyont összegyűjteni?*

Barnum végigpillantott a zsúfolt, nagy forgalmú Piccadilly Circusön, és a kérdésre kérdéssel felelt:

— *Hány ember fordul meg ezen a téren naponta?*

— *Körülbelül húszezer.*

— *Sokkal több. De maradjunk a húszezernél. Hány értelmes ember lehet ezek között.*

— *Ezer.*

— *Sokkal kevesebb. De maradjunk az ezernél. Az én vállalkozásom számára még mindig marad tizenkilencezer ostoba fráter. Én a tizenkilencezer ostobára építek, az ezer értelmeset másoknak hagyom. Így aztán nekem jut az oroszlánrész.*

Békés István gyűjtése

Szolid kis vacsora

Volt Pesten egy kisvendéglő,
Ezt is tatarozták nemrég,
Nagyvendéglő lett belőle,
Erre fizet rá a vendég.

„Fogoly szőlővel" — közölte
Az étlap, mert ott már nyár van,
Azt is megnéztem, hogy adják?
Nyolcvanöt forintos árban.

Ha ily drága foglyot ennék,
Nem vigasz a helynek fénye,
Én is fogoly lennék, mivel
Ehhez sikkasztanom kéne.

Hidvéghy Ferenc

TÜCSÖK és BOGÁR

Közlekedési tücsök-bogár Szegedről

(Beküldte: Kelemen István, Szeged)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

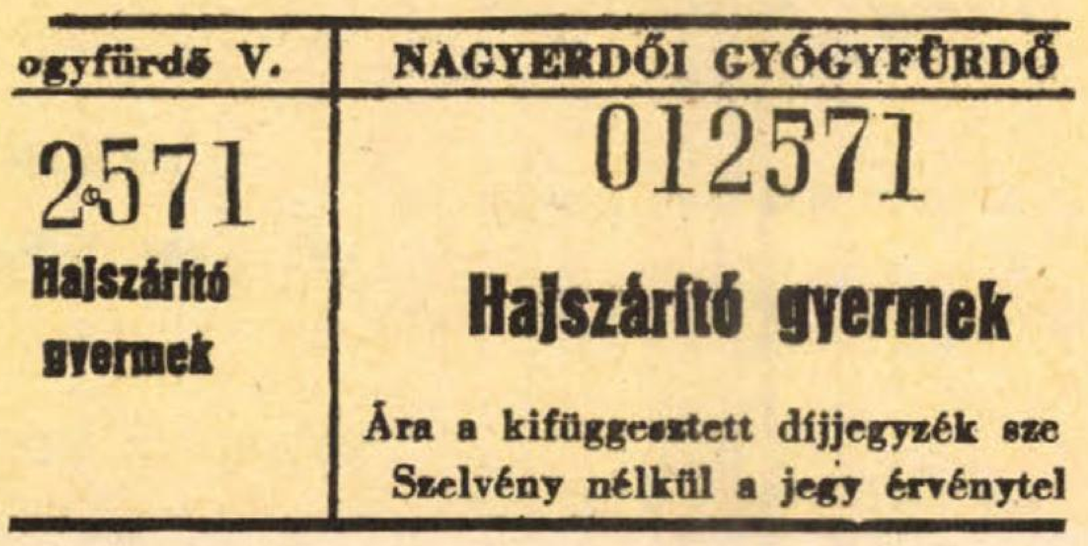

Jön a meleg

UKRAJNÁBAN HAVAZOTT AZ ÉJJEL

Biztató perspektíva

(Az Esti Hírlapból ollózta: Sebestyén György, Budapest)

ogyfürdő V. — 2571 — Hajszárító gyermek

NAGYERDŐI GYÓGYFÜRDŐ

012571

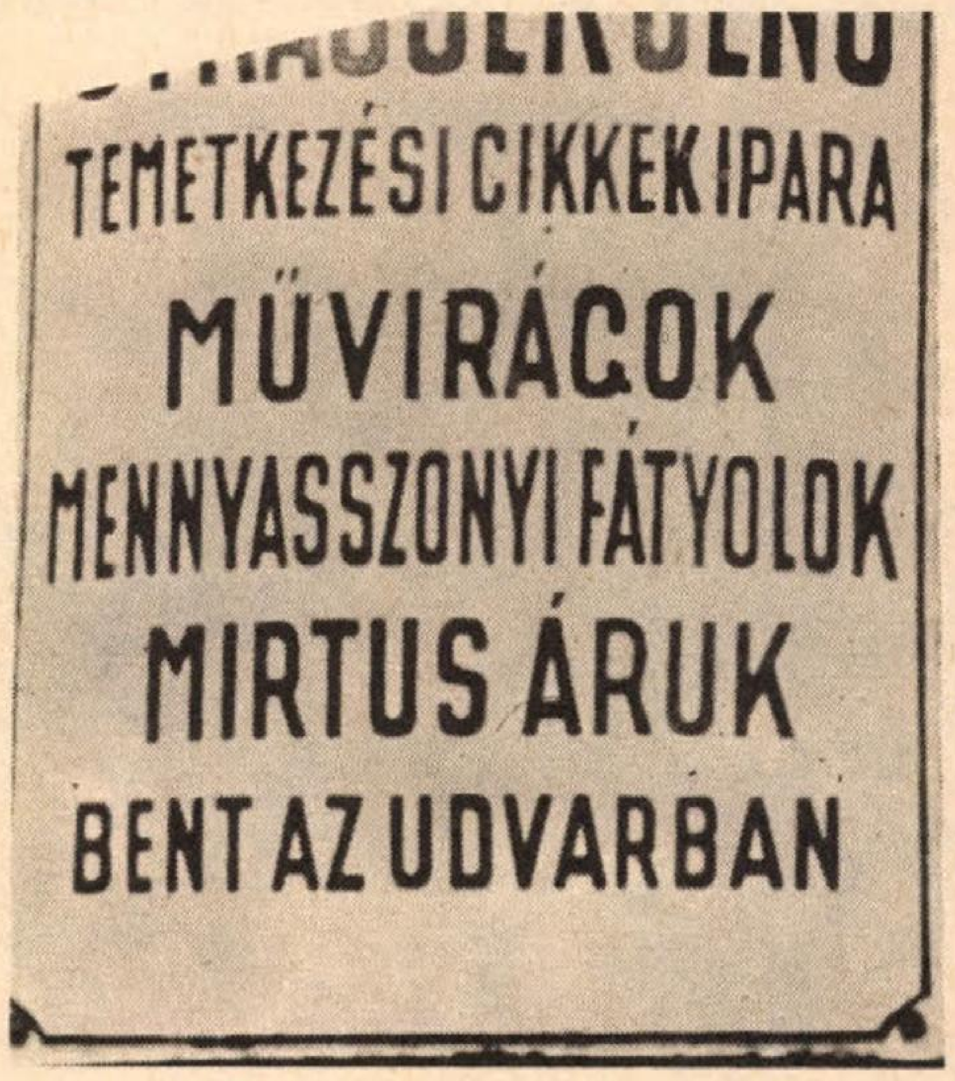
Hajszárító gyermek

Ára a kifüggesztett díjjegyzék sze

Szelvény nélkül a jegy érvénytel

Mitől függ a gyermek ára? A haj hosszától?

(Beküldte: Egri Gabriella, Debrecen)

Miért temetkezési cikk a menyasszonyi fátyol?

(Beküldte: Prohászka József, Budapest)

SZILÁNKOK

NYILATKOZAT

Az újságíró megkérdezte a hivatal helyettes vezetőjét:

— Hány óra van?

— Sajnálom, a feletteseim engedélye nélkül nem nyilatkozhatom.

MAI IDŐK

— Nem bánom, néha találkozhatunk, de egyelőre nem szeretném lekötni magam — mondta Magda a férjének.

JAVASLAT

A kirakatba a csúnya, fonnyadt gyümölcsöt kellene kitenni. Hadd legyen a vevőnek kellemes meglepetés, ha bent az üzletben szép árut kap.

STOP

Balatoni országút. Jól öltözött, középkorú férfi sétál kényelmes léptekkel. Egy fiatal lány integet neki:

— Megengedi, hogy önnel gyalogoljak?

NAPLEMENTE

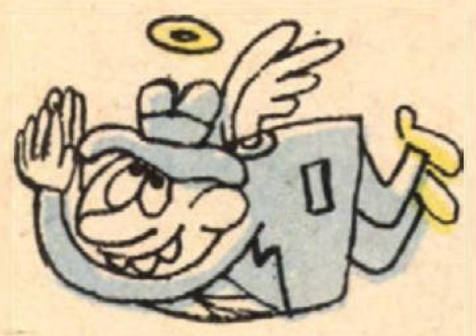
— Sajnos öregszem. Feledékeny vagyok. Elfelejtem, hogy tegnap mit hazudtam. Ha ez így megy tovább, kénytelen leszek igazat mondani...

UDVARIASSÁG

Ma már sajnos ott tartunk, hogy a hivatásos köszönő ember sem köszön.

VALLOMÁS

X. bevallotta, hogy szereti az Emberiséget. De a családja egyelőre ellenzi.

GŐG

— A férjem olyan jól keres, hogy odahaza nálunk nappal is ég a villany.

ÉVFORDULÓ

Brahovácz meséli:

— Tegnap volt a házassági évfordulónk. Egy gyönyörű dísztáviratot kaptam: MINDENT KÖSZÖNÖK! TE VAGY A LEGFIGYELMESEBB, A LEGKEDVESEBB, A LEGSZEBB FÉRJ!

— Őrült?

— Bosszankodtam. Reggel nyolckor adtam fel a címemre a táviratot, és a posta csak másnap este kilenckor kézbesítette...

SZOKNYABOLOND

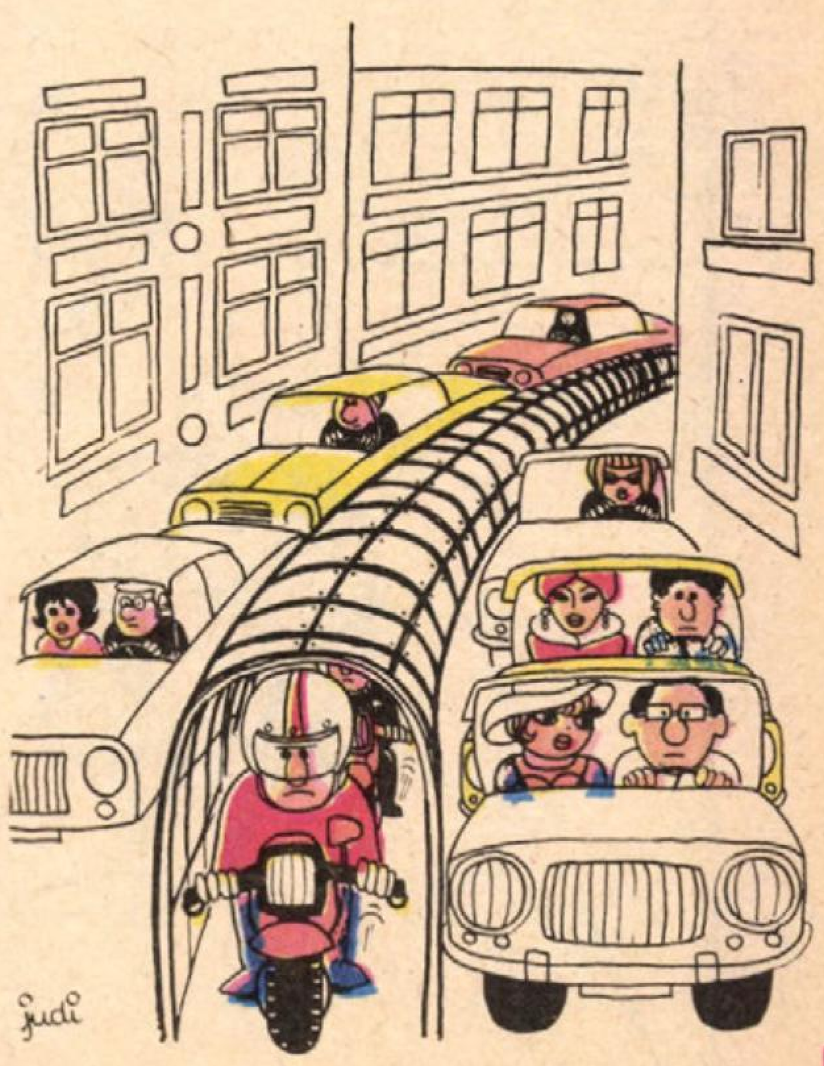
— Egy repülőjegyet kérek!

— Hová?

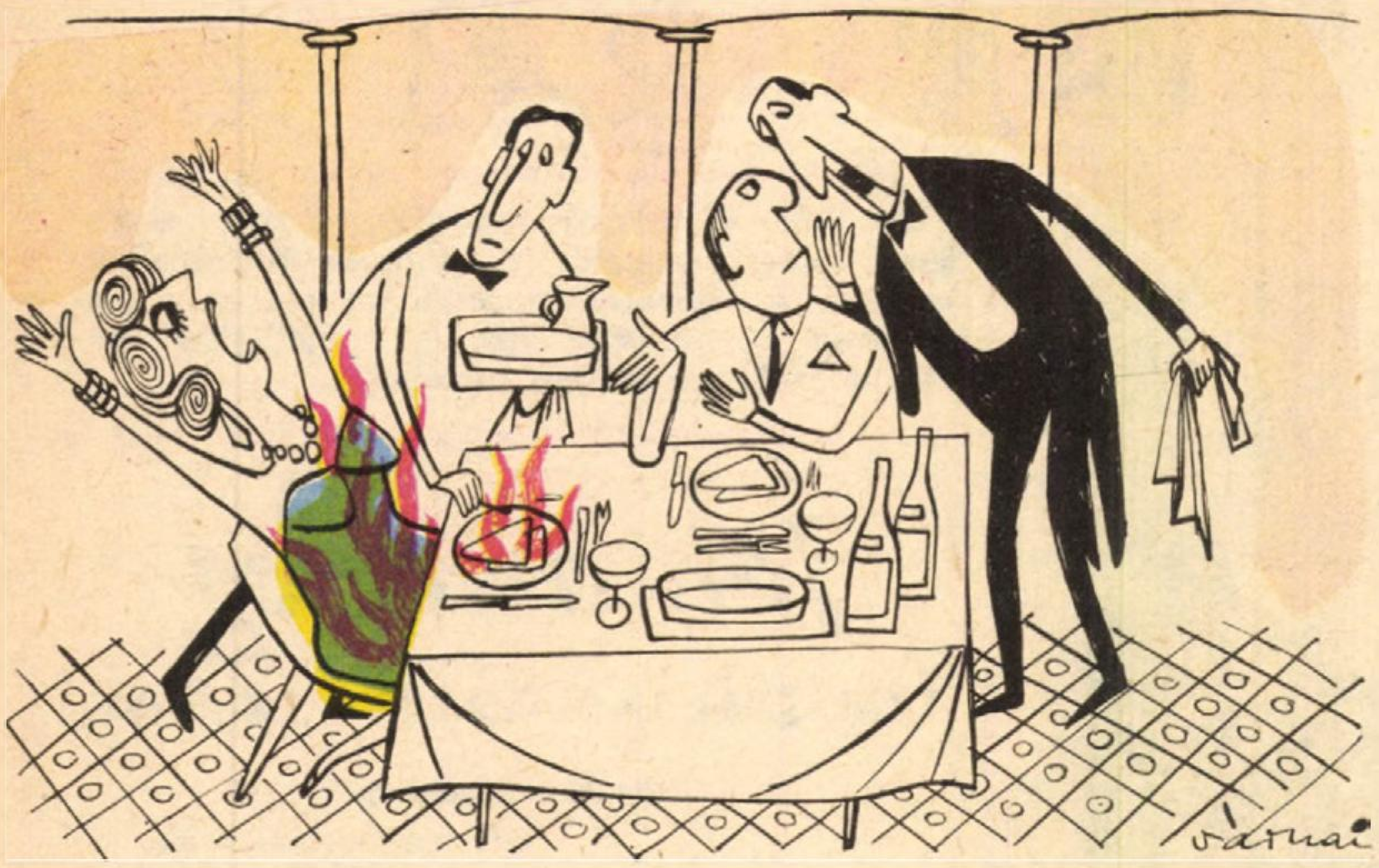
— Teljesen mindegy. Csak csinos legyen a stewardess.

G Sz.

ÚJÍTÁS – MOTOROSOKNAK

LÁNGOLÓ PALACSINTA

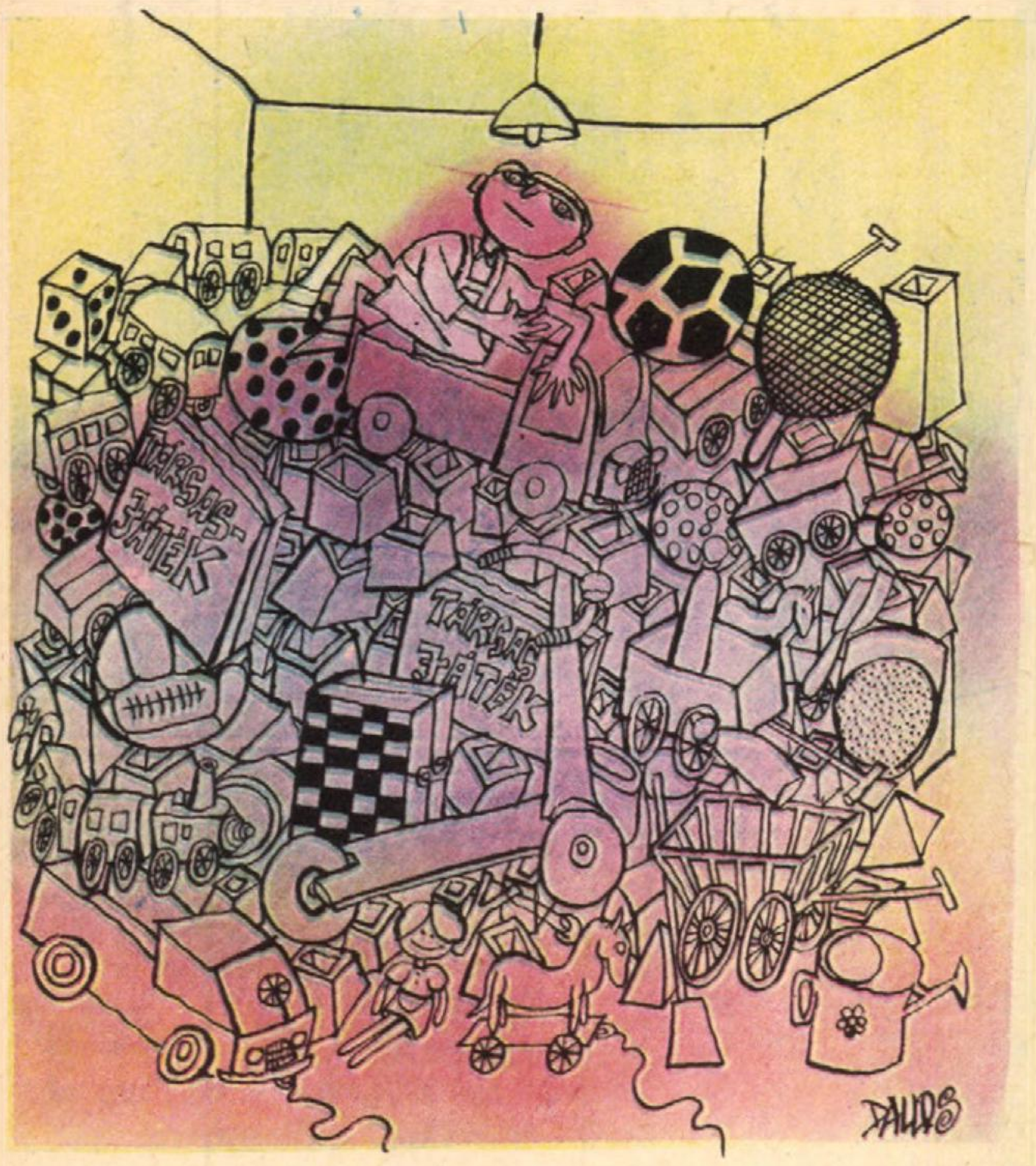
– Elnézést, de még nincs meg a kellő gyakorlata.

FÉLREÉRTÉS

– Szeretném ruha nélkül is lefesteni ...
– Jaj, mester, nehogy levegye a köpenyét ...

ELKÉNYEZTETETT GYEREK

– Anyu, mivel játsszak?

SUMMÁZATOK

KARRIER

Addig foglalkozott az egzisztencializmussal, míg végül egzisztenciát teremtett magának.

*

MUNKAMEGOSZTÁS

Felesége a száját festi. Ő képeket.

*

X. nem tud írni. Analfabéta.
Y. nem tud énekelni. Táncdalénekes.

*

Az utolsó ingét is feltette arra, hogy művész lehessen. Azóta félmeztelenül jár.

*

NAPRAFORGÓ

A növényvilág nagy elhajlója.

*

Aprópénzre váltotta tehetségét. Ma már nincsenek filléres gondjai.

A vers lehet: fővárosi, vidéki és jó.
A film lehet: rossz, jó és magyar.

*

PRÉMIUM

Ma neki, holnap neki.

*

PERSONA NON GRATA

Valaki így fordította magyarra: nem kívánatos perszóna.

*

SZUBVENCIÓ

Az ajándék államosított formája.

*

X-ről mondják: nagyságánál csak kicsinysége volt hatalmasabb.

Kérdés: Miért járnak nálunk olyan lassan a vonatok?

Válasz: Hogy nagyobbnak látsszék az ország.

*

ÚJSÁGHIRDETÉS

Világszínvonalon álló sznobokat exportálunk. Magyarország.

*

ESZTÉTIKA

Érdek nélkül tetszik. Mert csúnya.

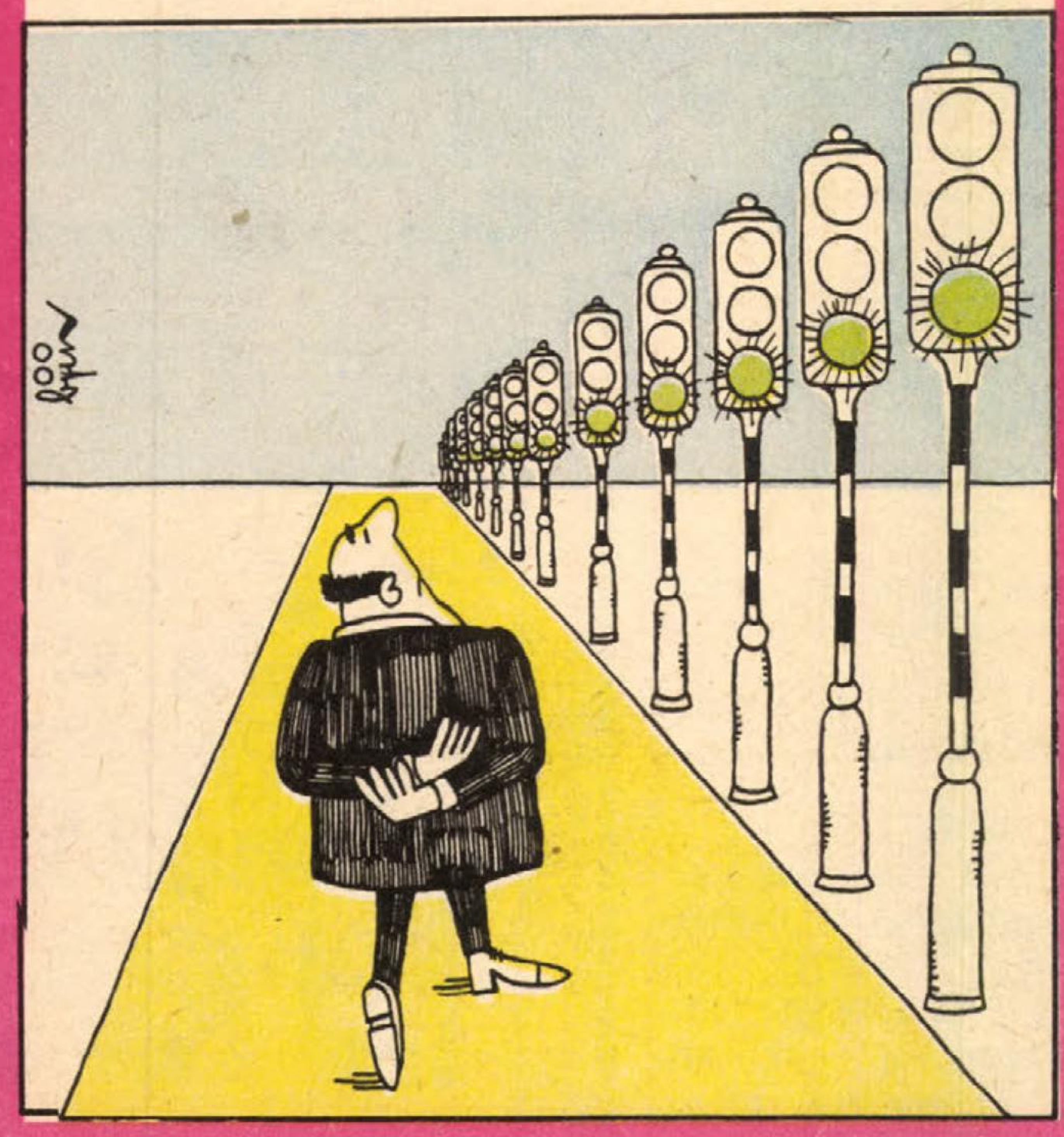
*

SEDUXEN

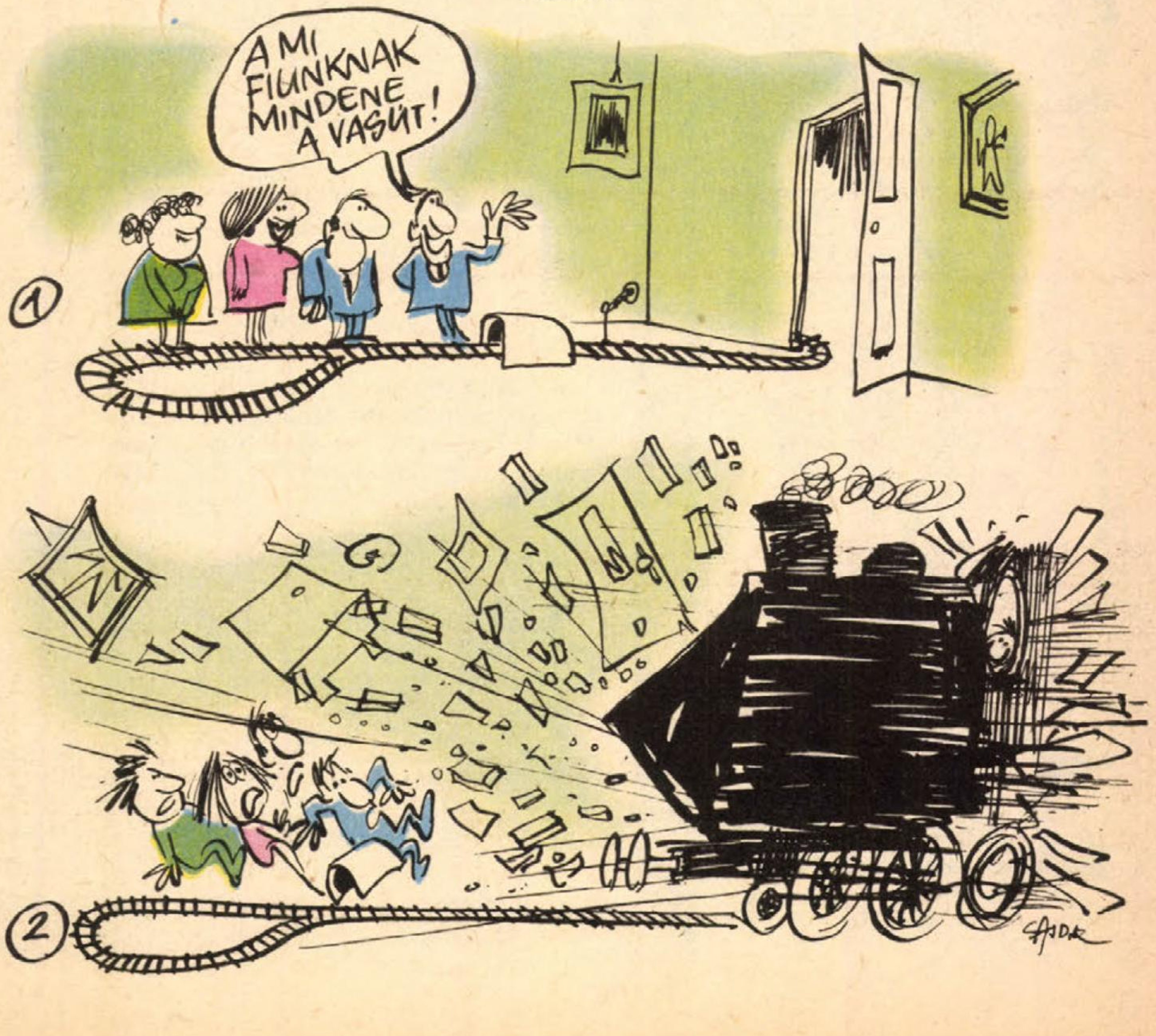
Az emberiség vélt vagy valós hibái okán érzett felháborodást csillapító, az emberiség igényelt, ám olykor nem tapasztalható humanizmusát helyettesítő szintetikus készítmény.

Papp Zoltán

SIKERES ÉLETÚT

HOBBY

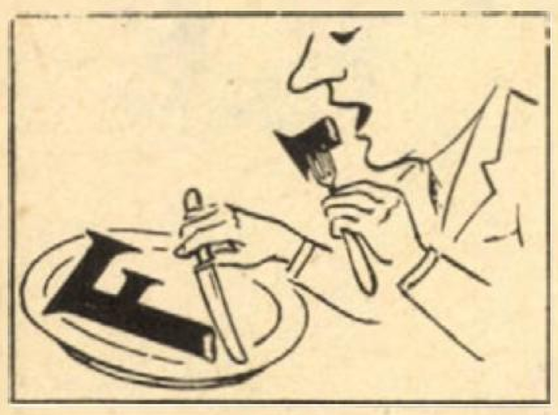

ATLÉTIKAI FEDETTPÁLYA MAGYAR MÓDRA

RÉBUSZ

172. rejtvényünk megfejtése:

Feleség

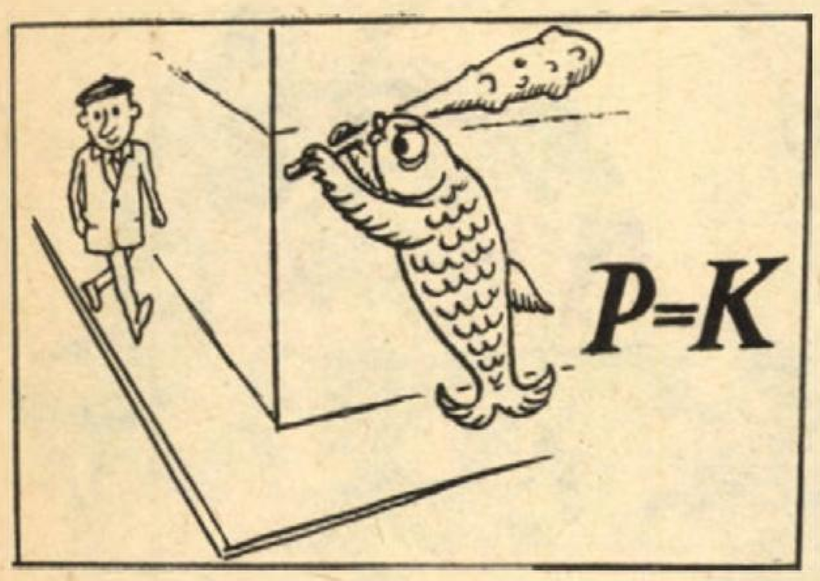
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Regős János, Budapest II., Vend u. 10.

Koppány Lászlóné, Budapest XII., Maros u. 4.

Balázs Márton, Budakalász, Nárcisz u. 14.

174. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 3-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.2660/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

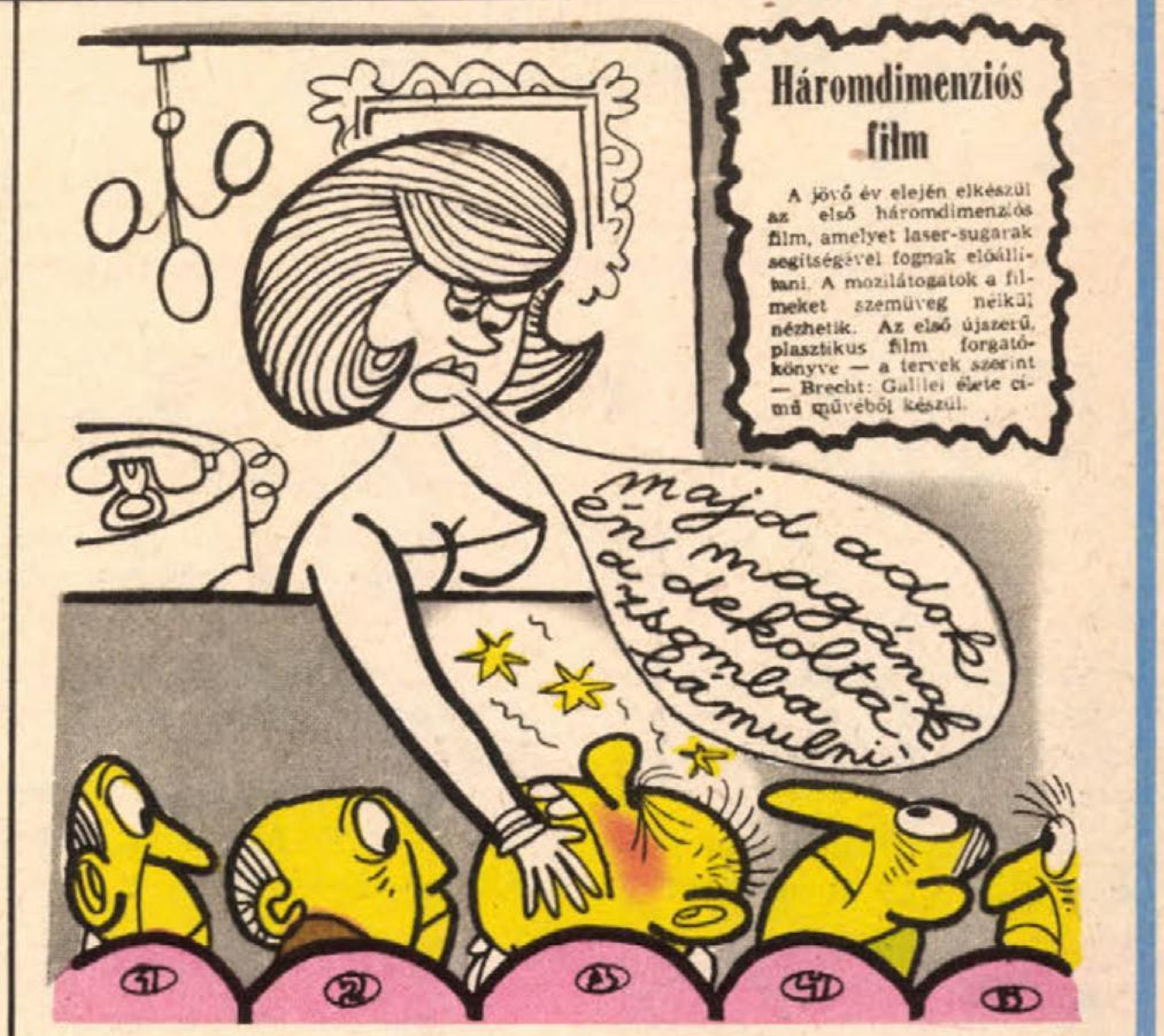
– Hol vetted ezt a cuki góllövő cipőt?

– De azért a babamenü se kutya!...

– Nézd, a Szájmon Templár!

ezt olvastam

TÉBOLYULT HÍR

Két mondat az Esti Hírlapból: „Mahler *1901-re tervezte* a Siegfried bemutatását, de minthogy *helyzete* a színház igazgatói állásában tarthatatlanná vált és *távozott*, csak egy évvel később tudták színpadra vinni. *1892.* április 9-én játszották először."

Tehát, ha jól értem, 1892-ben, egy évre rá, hogy Mahler helyzete — 1901-ben — távozott, a direktort színpadra vitték és játszották. De az is lehet, hogy csak megőrültem.

ÍNYCSIKLANDÓ ZENÉSZEK

Magyar Nemzet: *„Az étlapon ormánsági ételspecialitások szerepelnek, délszláv tamburazenekar és a Mecsekvidéki Pincegazdaság híres borai."*

Délszláv tamburazenekart még nem ettem, de nem lehet rossz. A nyám-nyám törzsbéli muzikálisabb turisták is bizonyára méltányolják az ínyencesemegét.

MIN ÜL A KÉM?

Izgalmas kémtörténet a Tükörből: „Döntésük szerint Stanley M. vezeti tovább a gépkocsit, miközben Patrick L. F. a tábornok sapkájával ***a fején ül mellette.***"

Az álcázásnak ezt a módját eddig nem ismertük. Mindenesetre valami egyszerűbbet is el lehetne képzelni.

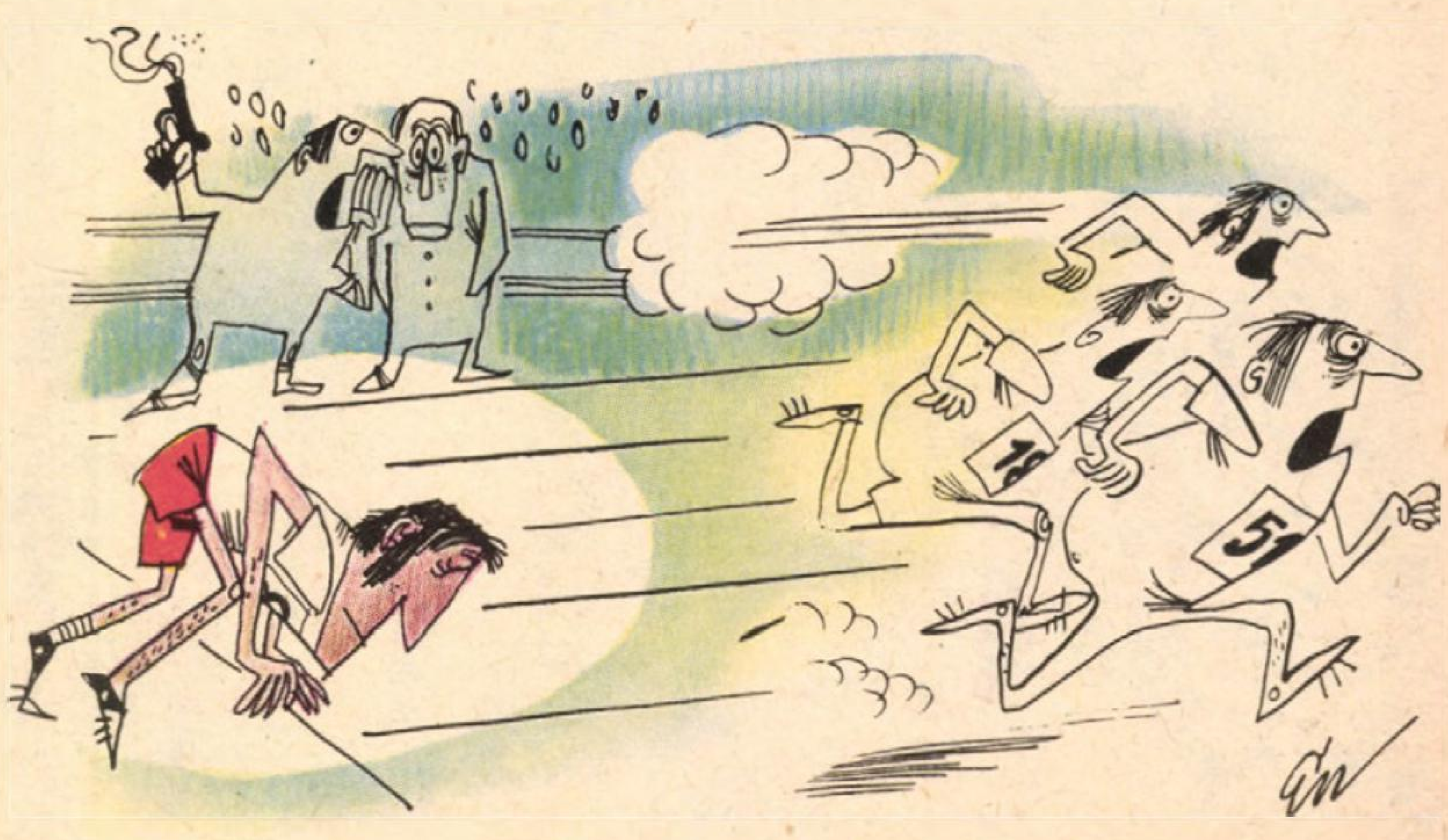
ENYHE SZÓRAKOZOTTSÁG

Magyar Nemzet: ***„Levelet kapott az emberrablóktól a kisfiával együtt 10 nappal ezelőtt elrabolt szardíniai földbirtokos család."***

Tessék, ilyenek a hülye emberrablók. A gazdag szülőket is elrabolják a gyerekkel együtt, aztán meg levelet írnak nekik. (Miből élnek meg az ilyenek?)

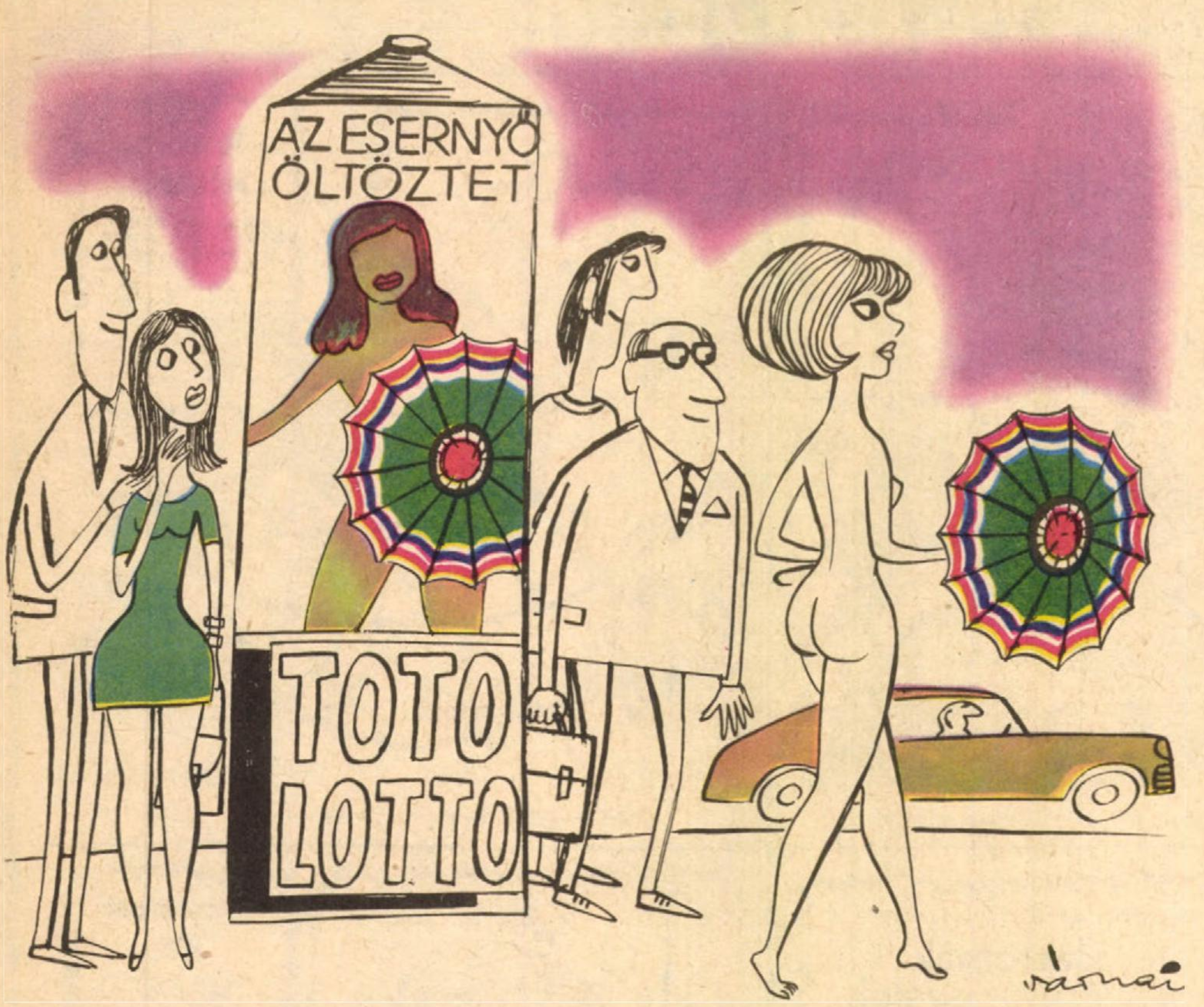
Timár György

VERSENYEN

– A legjobb sprinterünk, sajnos nagyothall...

A REKLÁM HATÁSA

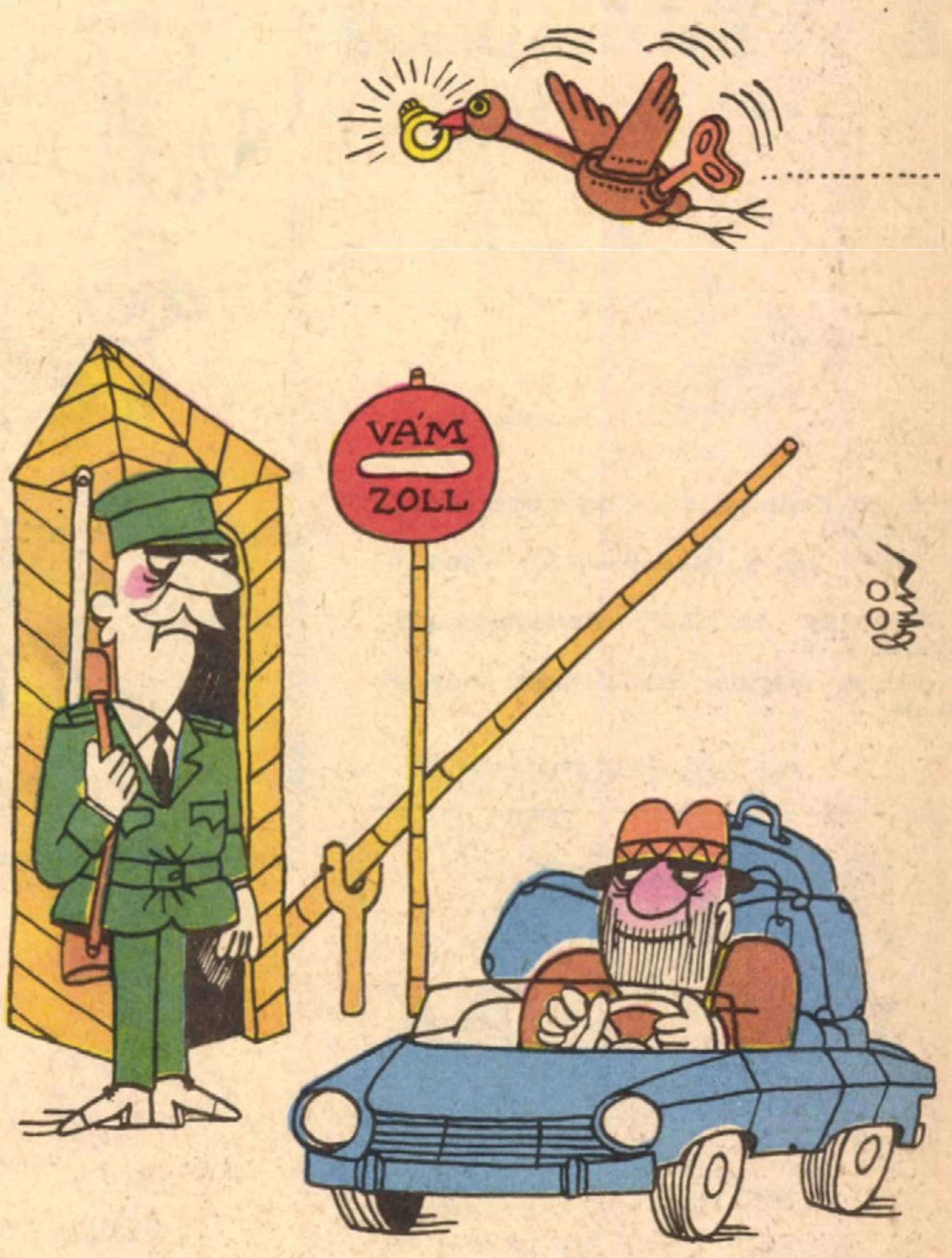

KIS ORSZÁG

– Tudja, nálunk a gazdagokat nem nagyiparosnak, hanem kisiparosnak hívják...

RAVASZ CSEMPÉSZ

hátha valaki NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kalangyai meglátja a felesége aktját a tárlaton. Rettentően felbőszülve rohan haza.

— Mi az, Matild, te modellt ültél egy festőnek?

— Igen. Na és?

— De ruha nélkül! Anyaszült meztelen!

— Ugyan, Lipót, mit vagy ettől úgy oda! Az a festő csak emlékezetből festett.

— Szegény feleségem már a tizedik napja az ágyat őrzi.

— Ejnye, ejnye, csak nem akarja tán a paplanát ellopni valaki?

*

A tanító fölhívja földrajzból Pistikét.

— A Dunának melyik partján van Buda?

— A bal partján.

— Szamár vagy. Magyaráztam, hogy ha a víz folyása irányában úszunk, jobb kéz felől a jobb part, tehát Buda, bal kéz felől a bal part, Pest.

— Igen, tanító úr, de én a hátamon úszom.

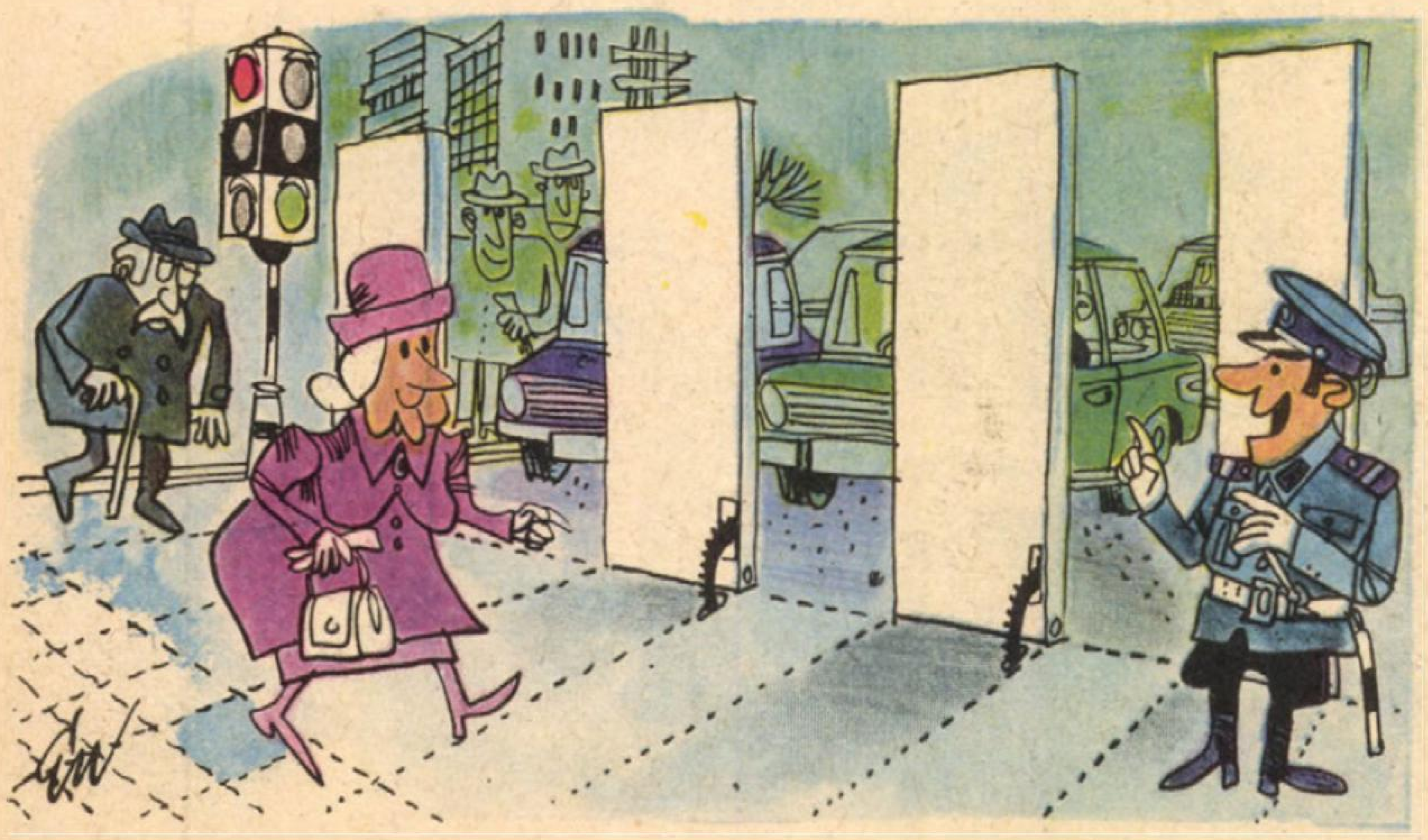

Földrajzóra a felső tagozaton.

— Azt tehát megértettétek, mit jelent az, hogy a föld gömbölyű. Mármost arra felelj, Podozcsák, hogy ha te például a Moszkva téren egy lyukat fúrsz, s azt folyton mélyíted, végül is hová jutsz?

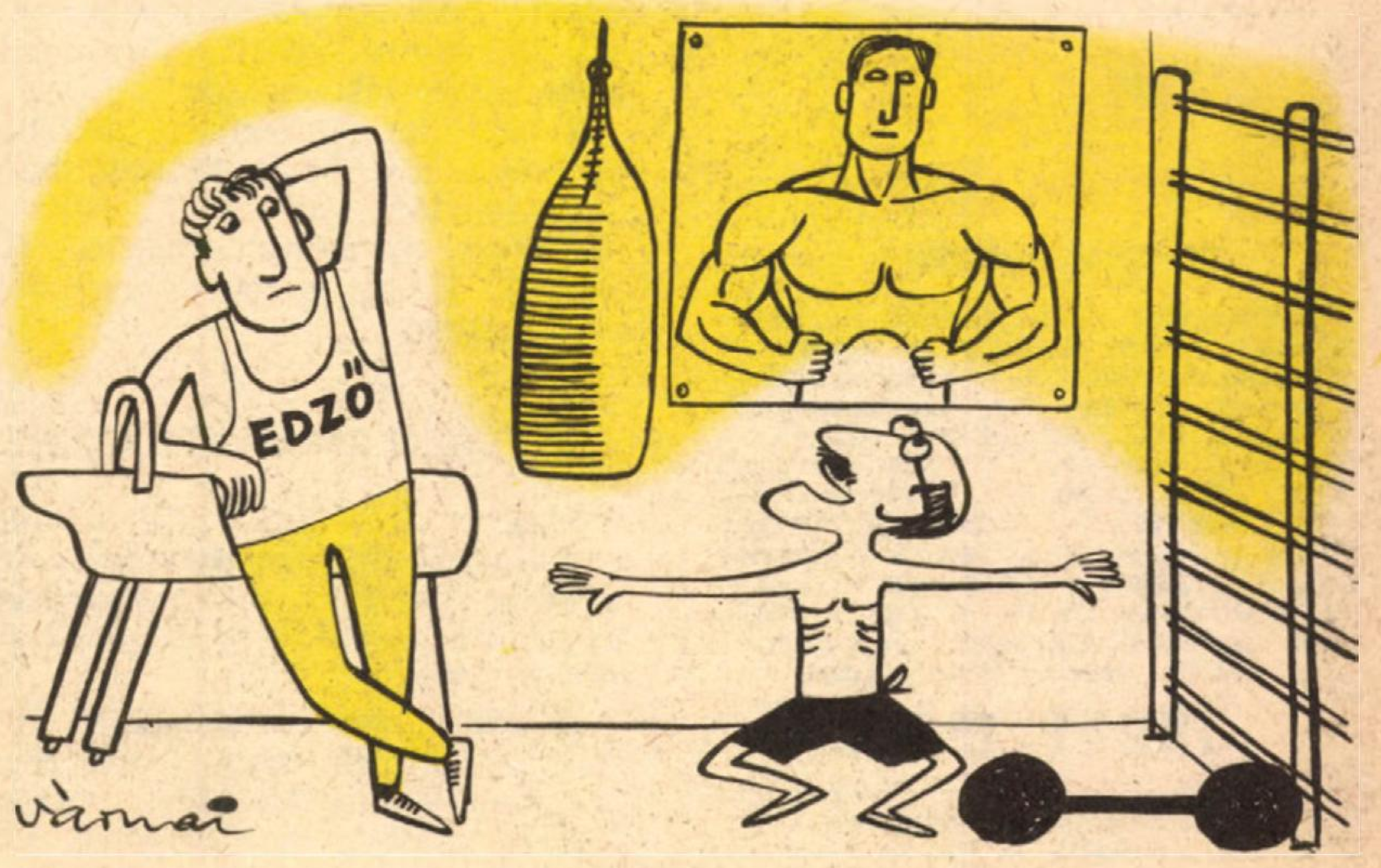
— Az elmegyógyintézetbe.

ÚJÍTÁS A ZEBRÁN

– Rájöttünk, így sokkal biztonságosabb...

OPTIMIZMUS

– Mondja, mester, hány hét múlva lesz nekem is ilyen alakom?